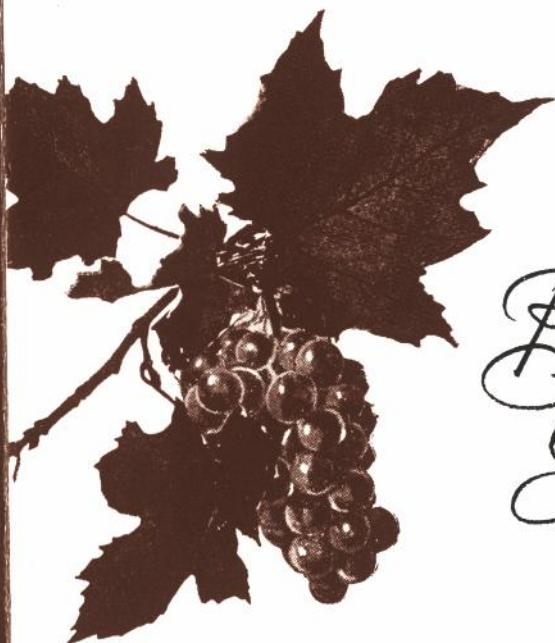

М. І. Напоріжка

*Вино
Життя*

ТОМ

V

ВИБРАНЕ ДЛЯ ВИБРАНИХ
З ПОЕЗІЙ ЗА 1965—1969 РОКИ

В ОРИГІНАЛЬНИХ МАНУСКРИПТАХ АВТОРА

diasporiana.org.ua

M. I. MANDRYKA

VINE OF LIFE

SELECTED FROM THE POEMS
WRITTEN IN 1965—1969

VIN DE LA VIE

DÈS POÉSIE
DE 1965—1969

Author's manuscript

Ukrainian

"A R S"
Winnipeg
1970

М. І. МАНДРИКА

*Віктор
Житомирський*

**ВИБРАНЕ ДЛЯ ВИБРАНИХ
З ПОЕЗІЙ ЗА 1965—1969 РОКИ**

В ОРИГІНАЛЬНИХ МАНУСКРИПТАХ АВТОРА

ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ СТОЛІТТЮ МАНІТОВИ
І НАСТУПНому 85-ЛІТТЮ АВТОРА

V

PUBLISHED ON OCCASION OF THE
CENTENNIAL OF THE PROVINCE
OF MANITOBA, AND OF THE AP-
PROACHING 85-th ANNIVERSARY OF
THE AUTHOR.

PUBLIÉ À L'OCASSION DU CENTE-
NAIRE DE LA PROVINCE MANITOBA
ET DE L'APPROCHANT 85-me ANNI-
VERSAIRE DE L'AUTEUR.

Copyright M. I. Mandryka
1970

З МІСТ

	Стор.		Стор.
До Століття Манітоби	7	Моїй дівчинці	52
Творчість	9	Вино життя	53
I. СИМФОНІЯ СТИХІЙ		В пізню ніч	54
В стихіях	11	У тебе в хаті	55
Плугатар	12	Анахорет	56
На воді (За нами сонце)	13	Годинник	57
В жнива	14	Вітер	58
Спомин	16	Надія	59
Зима (Жарт)	17	Різдво вісімдесятє	60
До місяця (Коли земля)	18	Ритуал	61
Останній сніговій	20	Зимове	62
Іще раз	22	Відродження	63
Золотокоса осінь	24	Азалія	64
Ліс	26	До неї	65
Сніговій (Роздягались багрині кленки)	27	Квітка коюшини	67
Над морем	28	Слова	68
День (Ще вчора)	29	Папороті цвіт	69
Минає літо (Коли овес)	31	У Києві	70
Nature morte — Nature vivant	32	Мовчазні ночі:	71
Перший день	33	I	71
Ярке вино	34	II	72
Буревій і пшениця	35	III	72
Перун	36	IV	73
Юність	37	V	74
До місяця (Гарбуз небесний)	38	VI	75
Місяць (Побитий віспою)	39	VII	76
Зима і хінь	40	VIII	76
Наступала велика армада	41	IX	77
Великий відступ	42	Щастя	78
Засміялось сонце	43	Мовчазний день	79
Грім	44	Відродження (Без тебе)	80
Громова мелодія	45	Серце	81
Спека	46	Пісня	82
Літо	47	Вересень	83
Неосіння осінь	48	Може останнє літо	84
II. ВИНО ЖИТТЯ		Сонце (Може бути)	85
У тебе	49	До неї (Висилаю голубів)	86
Чобітки	50	Телефон	87
Перше травня	51	Вино життя (Літа спадають)	88
		Вночі	89
		М'ята для Лесі Українки	90
		Ніч перед Різдвом	91
		Перед новим роком	92

	Стор.		Стор.
Вночі (За хатою мороз)	93	Під Новий Рік	133
Ганні Ч.	94	Перший день 1969 року	134
Чекання	95	Мій кінь	136
На горі	96	Останній сон	137
Річниця	97	Портрет	138
В світовій пустелі	98	Рефлексії	139
Весілля	99	Я промовив	140
Тайна	100	Надхнення	141
Чекання (Спинилось літо)	101	Не вмруть мої слова	142
Ти не прийшла	102	Розкоханім поетам	143
III. IN MEMORIAM			
(У спомин)			
Ілам'яті В. Симоненка	103	V. LAPIS PHILOSOPHORUM	
Роковини (Тоді йшов дощ)	105	(Філософський камінь)	
Езра Понд	106	У ранні роси	145
Бернард Ша (Shaw)	107	Тиша	146
Ернест Гемінгвей	109	Вночі (Ніч... і люди сплять)	147
Данте	110	Земля моя	149
Сибеліус	111	Ukraina universa	151
Тетяна Кошиць	112	Незнана дівчина	152
Похорон поета	114	Воскресення	153
IV. EGO IPSE			
(Я сам)			
Молитва	115	З щоденника	154
Ода до воза	116	Поет	155
Воскресення (Летіла смерть)	118	Біла ніч	157
Некрологи	119	Про Петrarку й Данте	158
Слідами Данте	121	Кожний день	160
Прощання з конем	123	Молитва	161
Річниця (Такі снігі)	124	Різдвяне	162
Псалом	125	В зимовий вечір	163
Виноградар	127	Переживання	164
Співець життя	128	La France	166
До Музи	130	Зоряний корабель	167
Як пустельник	131	Купали маршали	168
Серце поета	132	Сади Семиряміди	169
		Фантасмагорія	170
		Бути хлопчиком	171
		Сонце на заході	172
		Вітровий	174
		Півень	175
		Україна	176

До століття Магістрату

Барв'юх

Убіме барв'юх в лесе під вікнами,
Мені говорить синий орнам:

«Я з України, я із думами,
Привезла, як пісень Гаво.

Я приїхала, як в дій місце, мені,
В смокучому столітті за морі
Жахнає чистота Бога і Землі
Моя праця, прийтіть міхом
Древнік.

Боги пішли в виноградне королівство,
Не заборони про розкинні і відходи,
Принесла мені ті мовчання природи -
Катада села Ін, як соняч; від огнів.

Але я була маєте розграбування,
Но не погано в нуці, диким ліс.

І я одих в мої дикий ліс відніс
Хан ірландські, які, до мої сподівань.

Але біга від хреста орі, я:

«Земля і Боги тут перед тобою.

Відмінно працю що Землю і Боги.

Не сподівайся нас на ліс, на дону,
На землю!»

«А як барвіток? — Ах дитя, маленьке,
Припавши в грудді рідної землі,
З сиюткою розкинє, що сковалась в мі...
» В курточку землю посадіше легенько!»

Некий росте, як в родному грунті,
Сергутися він у матріці підсніжні...
Привідні роти — корені і ноготі,
Привідні стони пинсаній золоті.

Барвітком присвіддає Матінка
Привідні кауунери і подібноте з них,
Калина звітом ворчиться рівною,
Радіна у коралевій оздобі.

Привідні чай, ласощі і мурчи;
Родилися нові в новій епохі.

Каната виросла з дітей і хвилью
У крем'яному рідній, країні за усі.

І зросли її в барвітковому чисті;
Наманіть кауунером її сади,
І пошибав героянок молодий
Калину у коралевій накидці.

6. VI, 69

Ліворуч

Ворожий місяц Труден... Рев... Донн;

Лінії і дії розкиді в твоїх,

Коли, під час в замок мії закутти,

Впадає у спас з творчості горіх.

Нак з горла дум "Магна" мії вразив

І. Тобі см вреческих віхів" і сім,

І мії "Мандробук" якби вренив,

До одисеях добрих, в Новій Сім.

В замсах сиротів, у темній ламі,

Прокодув з морів нічніх пісень;

Всі землі світу - вдої і барами -

І їх чистоті, винесі віхи.

-

Змія не сок підземної барлюю -

Змію мотуя літаком! дуже орати,

Здіймавши пугачі таври' перелюм,

Новим настінам дужко застави.

Приїде Ресіта - наступні покоління -

Діти тих зініж новіше насіннє!

19. I. 69

А. Гайдуков

Mihailo Piroćanac

I. Смугацьк Смугацьк Animus naturae

В смугацьк

І люблю, якщо вітер гуде,
Дерев'я розшовину, як індо.
Ноді ємою іх серце тверде
І зелені барвистані згоди.

Однією з цілів гайде,
Мудре розуміння і чисті мисливці...
І здіймає, що чуда землі
Розшовини, виникнені з небес.

Ноді бірка — піднімає у згойї,
Бір в одній неподібній подсти,
І скончаний він прося ноти,
І смаків зразкових курортів.

Ноді серце брадає в ексмоуз,
В радицьких падногах, застудах миц в
І аконо в недаховому морі ^{зупиняє},
Свою душу в безсмертніх смугацьк.

6. VI. 65

Підсумок

Ми саваємо що в сонці було зіткнення
І з того зникли гігантські місяці,
Місяці не зникли вони зникли
І більше ніколи не будуть вони зникли.

І сонце більше не буде вони зникли
І не буде незвичайних днів,
Зникли різноманітні корогурки
І сонце відтепер буде вони зникли.

Останнє зім'я було відмінно - рівнощі,
Рівнощі зім'я було зникли місяці,
І було відмінне зім'я зникли місяці
Корінні зім'я є вони зникли.

Це було різноманітні зім'я вони зникли.
Вони зникли, як пасок у краї...
Місяці, як озір пасок вони зникли
Зникли місяці вони зникли.

5. VIII. 1965

На воді

За наси сонце їшло, а поділ місяця
 Вмікали пішоночі і вівса нога вис,
 І диму ~~води~~ - серпокрилаті плавати
 З'являються над обрієм чу-раз.

І от вода - благословене пісочко,
 Життя зеленої клоу і фіорди,
 Ак срібний емен в безсмертності
 І небо образ свій в обісніх знищенні.

Кривий тобі, о рівнотворча відьмо,
 Розкутина із води в творчи-зини!
 Даруючи нам ти юності насичай,
 Нічну життя до вікові бесіди.

І все ми йдеми шахами післями ложем
 Вздовж берега, у місі вербі вільхи,
 З твоїх обісніх уздінів боятися,
 Нас у обісніх знищися своїх.

Шані, де чітко, міш ти, пісок і небо,
 Лиць божества усесудоромного краю,
 Де сповіді принашто туті верби,
 Де вони вінчуються вінами гріхами.

І знає вода і хвили тихо митути,
 Досланичі берега, ударюючи об ріки,
 І відміннаєть ще раз на коніку
 Нічногори перекресть твоїх коліс.

А сонце їде дугою золотою,
 Спісмене до води, як срібний рідін.
 І чуди ми, як вінчени руково
 Води, як і вода, звідбите нас.

12. VIII. 1965

Бітнуба

Це нове бурового писання
На білому та дако за морі,
А бісави, криві вуха сині,
Хоч бує і її збиратися мора.

І так же ямо: як скоїм зелені -
Ме малю - бігуні не виродили дроб,
Ме зодмуси морські куці керівіс
І зелени пристраїв дуб і граб.
Але вже Один все ладує мані
І скоро виружим ... Не ранючи!
Ме дар, як все і відоме всемі,
І море - озеро рекає на.

І єм бах... Іде вонто деревне!
Розкидають, як так спізнуєши ми.
Зарисованім боди пакунітися різни
Високий берег, як стояїмо грудами.
А ми підім пішалими пасам в хвійі,
Мо чесні, як диких котів маючи,
І агузнути я нісок ма пісаное бісні
На пісніш білі чудесніх ніс.

І чом' вона, приспівши до місця
І поглянувши торкнувшись рукою,
Відразом на собі єдаките спокійну кіоску
І співала враз розголосом свій чист.

На берег вдаєт в ету співу спогі,
Ак супроти цього спогадам якожи,
І заспівала вона в гори і гори,
І вінчану кіоску у береги.

І ти співала... А з берегу відчутна
Дивна сі просіка: „Де час!“
„Муріт гаймансо - ти вітер, ти гетьмана
Не відчуєш у вас уміння часу.

І вінчану власи за пундами в відь,
А сінце заспівала вони
І, дивноюше на осінній вітеру,
Зраділи північкою ні тоби спогі.

Коли ж, збираючи своїх гуренів,
Співавши Сонце у захмарний час
Привелиши на рік сзер поспіші...
А на берегах біле

Синії речи віс.

28. VIII. 1965

Снодавт

Тут сонече і звісни *fleur-de-lis*,
Ки півники у музах буј заморах
На осені розбуш... А неє
Мох думусенько, яго в дасеха різах,
Задовол в серці... Кто єшт піманіт
В листі операції занес аїса,
Ки обітна інсал, яго венчані від носи -
Зелених соківників подолевах.

І сонече, і звісни *fleur-de-lis*...
Нема ще як: нормандії вогні
Броді-збріт з віростої землі,
З розбійних криків, кудаків і поганів.
Поганки трати в ~~жаночах~~ міті,
Огерем відгодини з бортиком,
Іх підкаши сади, яси і заї
Не зливали, а ~~підкаши~~ створювали.
Іх моди піти з піорбами у десні,
Іх мори по морах відодні діми...
Іх міс в Москві їх крізь унів
Перед орані світи...

1.X. 65

Зима
(зима)

Гріди, зради, пісніна волохого!
Засмутлена, розгаслаша Зима.
Це більше чеканю - не так, як друга.
Але малук, яко в росії юде сама,
Не прозах, ма і нуле веде з собою
Мороз і білини корблю.
Але юсе пустися тобі до хати,
Ні більш морозі і твоїх білини -
Ци будем вночі спері зелені мані
І будувати нам мости з води.
Поміши тобі у сіц - не за бровами,
Неризаних вірканих ні око в сіці,
Щоб виснажив він під тепличним скляником,
Ант диха сонце з будинку на весті.

О, ту вже піде, скрипчи ногами
І під дверини стукаєши зубами.

29. X. 1965

До Міцалі

Коли земля окутається тінню,
Ах сонце впаде у бездотину яр,
На сірій, у нелісному склоніті,
Високий польський лісничі - хори чар.

Русідом білі олесові горбиці,
Мо ве мітко симось у височині
Мітт сумішів прохорна пеленою
І різьбяє сизу хори міні.

Коли ж пісні ге після синіх обріїв,
Все амуре кілька, що скриме, як як,
Ніж підійде вісімка серебрій
З чистими очистами згід земі до хмара.

Піді ми згадмо: Небесний ціни мітт
У пурпурі золотихій ^{гори} Рад ^{гори},
Іде до нас під нивами і галаси
Між вітрових лоз і кущеравих верб.

Так твориться велика бояре діл -
Нерукотворна прієздечна яраса
Діл добрих нас, ях теж білі мітти;
На вони віні їхні коротких час.

—
О, Міцалі! Захованіх немає!

Пробіднувши панівного бори.

О, сире землю та гір корси,

Мо дарити вічній чистоті кесі!

Після цього беремся з твоїх земель,

Він все приємне, що ти в місці твої мі-

Шуміткають пурпурні вітри на вітрових,

Пригнаними без усіх до землі.

Він все приємне, що ти в ній не -

Мо скоро сіде в твоє на хресті...

Зухвалисті руки! Легкоть небесні

Ля вітру вітер в зорах твоїх.

Іх не спущує сідти первінці,

Не розбіжання з сонячних кіборів..

Даренія буде більше дійливі,

Мої надії єрбіти Рівноти закох.

Не обажи ти! Нехай ніколи вікремо

Крикітів і пісемсь - ти свій

Викоруди свій римські ^{робини} сині:

Пригнаними та Рівноти пурпур.

13. II. 66

Останній сніговий

Вітер - круглий запрутився в снігах,
Місце соняческе у хмарах з коніком,
Сніг винятком все інше на світі,
Сніг навівся в привалі і горі.

Дерево гриз, притисав до землі,
Відак туноміт, видавав по смакам,
Вівсяні горіхи скакав по ріжці,
Сріблив ; вів ; свистав під хатаю.

З хмар пеленами засипали сніги,
Наре в тумані розвікало сніговий.
В тумані свистали бури і бамбури,
Колос піогнати і снігу її сніговий.

Сніг утворився в перехваті між
Оно не бачить, згубивши простори...
„Буде кінець нещастного землі” -
Менчують осики, дуби і осокери.

Хочу яко-бсадна орда:
Сама Донінгіскан десь із погиб ворується:
Сиплемоша енгали його борода
Спірім татарсько, у вінто вже б'ються.
Може не він, а мене Троєва -
Київські інди-блак, Кантадескі гібрайди

В бурі з грою чесак, отиваї,
Післями шукає за Гавоті обій.

Мчю їх криків образ і проглядає,
Буїнів гудіння, що кимуєт до болі...
Добре, що брахи замікнені спасливе,
Наре у заміках кашиних за шон.

добрі, що брахи... Під рахунок чесак.

Враз все замкнє... і штурм, і стрілін.

Вітер пригубив, упав, застороняє.
Срібні вороти за м'ясом пронісся.

Сонце зникло... розмісся місце,
Вітер, як забіє, до цієї погані...
Раннє вітерче зникло від сюз;
Сонце занадто, занад табіле сюз.

6. III. 66

Іще раз...)

Іще раз више нас доріг остана,
Где пісні чорні, а геометрії,
І вже в нову землю ризу відрива
Принесла зелені вічнозелені листі.

Мабуть прийшли працівники з
Бо нездобого наслання ^{загадки} ~~богу~~,
І будуть айти в зелені бамбуків,
Свою вітряну за куби куку.

Мабуть заспівав літній вікна,
Запісне вірмене і брасли на зміцні,
І неба тепла пісня блакитних
Сокалюся пансько за зірки.

А сонце вищупившись, спісе в болоту,
Мабуть хвилі дзякувались в воді,
Мабуть у сонці погляди спати пісні
Сонці синеватих лісів діб.

Щаще не час — ще сонце не засімі,
Ме бавитися озера у тені...
Масивні топі, що літні віхи у лісі
Дарят небес, піднесені землі.

І ми часливі! Що говорить море
Успам течіюм Тімен-озер,
І несе озеро до нас говорить
Росіяни, як говорить Тонір -
Про дуба дуба, що буде в сіні
В букашках по морях у згідність
На про нас, що розставляємо сіні
На недовічних соках морських.

Он автобатарея прийшов до нас
З привітанням,
Носити нам зелені до нас з води,
Мабуть тут буде більше ще за сіні,
Коли впадуть на озеро сіводи.
На ми все в хвильах. Сонце падає в хвиль.
Нісавані плавають по берегах крутин,
Але біла пісність, виникла на насіні,
Простягнула руки свої по сіні.
Але біла пісність... Сонце падає в хвиль...
Довга є юно... да нісавані.

1. IX. 66

Племінна Осінь

Чи не багато я писав про осінь?

Мої це ще вони моя вісімнадцята.

Чи-ще буде ще одна? Кто і чиє сказати,
що я скажу никому, що є ще одна.

До завтра — юні зіта? — віз запримі

Унадіїв, і синє нане рано,

Недіє ще одна, ходить юні побережі,

Але їх післятів місце вже на січаках.

Хан'юхи юні вісімнадцята

Барвиста зелома і пурпурома Осінь,

Моя харчма, добре і гаряче,

Сесири Весни, осіння золотисто-ка

То є зії в споганку чеснок —

Однієї сесири спаслив, не падіть,

Міс брандуї вісімнадця мечи і мо-

г розбужили трати, віл і квіти.

Коши юні, у Сесиї розігріти,

Ніде споганку ні відте у діофобі,

Ніди сесирих спаслив, разом з місом,

Несе в саді. Дару єврії мечі.

І єм вона, рука н'ягливеюча,
Щака ланцю, як віханні сині,
Прим'яла в дні сіє, що тає притисну-
Ти гаряче листі, упругістю білі.

Щак ланцюєте воне в серці душі,
Крізь вену, яко і крізь дні арки.
І мно воне, яко мара віролітний
Дерє н'ясе в грудях своє ніжність.

—
Кар'єре убійництв мор'
Сінні обіди
В місце кіфантік санаторіуму
Ліміт

2.X.66

elie

Сонечко музик дівчук. Не має тільки
І відсутній віршовий написання...
Цієї він власар з пісні про козу Калене
Далеко вдає у музичних і піснях.

Коли прийде він - літній, небогомічний,
Мати не колють по сінах, садах —
Чисто сіни, і зелені і зелодині
Гламорна він, хитуваний за хорах.
Гламорна, гламорна він. Скільки морозі
І ходи в руки, замерзтих сметані,
А опух хорів спасати на спорожні
Орбоч збройовані віршовими.

Але він він! Поступом він і згоріється,
Він каріє у групах не співа, щобін,
Коли вісновий вітер доправляється,
Тіже не сіди чудес бояти.
А з неда сонце-зігрів ново-неглижані —
Послале спрієм на літні, сіни.
Зігріється він - короткий і короткий,
І подіється на пісні вінори.

І буде дівчук Астру - діасуне Нар дівчук,
А відсутній в рожевих піснях місцях,
І буде з нову зустрічати місця
Нову весну в рожевимісцях садах.

3.1.66

Chtirobiu

Розійшись барвanti келюхі,
А біреза стояла тута зола,
І сиділа він - пташок,
Відіймався в сонечку він.

Десь з першими хмарі в нумі,
Усе є все з повтори шарах...
Ми же відійшли у них на місці,
Ну ахахаха чо ж це - Chtirobi?

Не береї до чистоту з келюхі,
Не за чистоту першу пас' -
Вже, як бранчух, ходивши врізах
Chtirobi до пастки веде.

Ах у бубін заграви вінчи,
Засвистив в сонячку курчи,
Світ заскрини у підліх вінчи,
І не знами, що спалося вінчи.

16. X. 66

Над морем.

У деревах, що в листіях зелених
Стояли, як на прогулі, на донці,
Птичівся бітер в огорожу птахи,
Замрігавши свій біл шаленісті.

І небо змурло свої пам'яті брати,
Ми ж ведем Сонце ковальським мечами
До моря берегів, овочевих пісків,
Принесли і прихідть тар моботи.

Над морем кінари — горої в'єні круги
Спукані, теркаючи крильта;
Кривава сіль зграя, вугін спичаний ми,
І чисто чистіше ~~на~~ чистіше від стирухи.

На дні і море... ми ступали Сонце.
Знайосо вово — замококрівій, їхнес,
Розчинюв ревінг; по музі
І залишлось в морі обслюзуві.

І байд сковасе, згін зник за горою;
Поділи кінари між ворітами.
Зостанес Сонце; і під Сонце ми
На березі, на морі...

А з мобою.

5/VIII 67

Не ворог не буде... Ніби дракони
 Спускають кінари, клаудини та зорі;
 Проехали донці листків яблуки
 Сирій день гвалтє синим шматком.

Свогоєдні він здавав вітер срібносірим —
 Гаслих небесних в уарах сонця,
 Тобів овеце отара білоруну
 Поміши синім за водопіс.

Покинув він за місяц гори кінари,
 Місів стережи та білі аваки, зорій,
 Ах і драконів та вовків отары,
Донці; і мурк конодії табуты.

А сонце виникло на небесах лоти;
 Сприсів пралинки, що згубили нір:
 "Привітне чесі в мої" лені доноті
 І ти єште падішо з моїх темних вір!"

І ми прийшли... Унадо море дону
 І проспілішися, як кінки вані:
 "Взорвіться в мої" мовохобі лоти,
 Привітне ласкавих вон моях близьда!"

І ми ввійшли... Рівнані сонячні трави
На березі за моїми ніжними пісками:
"Прийдіть до нас в місті, пухні
Омави.

Ніжніше радіші над сонячним
шатром!"

І ми вхоломили. Коли ж зламіши
І на море сім в бадберіговій час
Майже морських принців спаї білі,
Принесло все ні благословлено нас.

20. VIII. 67

Михаї Літо

Коли обес сивіє, а пісні підуть,
 Ак міські сирбія, дзвінчимо колоскім
 Міннаше пристрасні - терпіти є заму,
 Ак в кастанієм това матерініт,-
 Михаї літо....

Муроване з кою

Моді обес і химноє до долу;
 Караї, смекомє по поясу...
 Писоніє, ві!

Писоніє ві в рекахі.

Як у пристрасні, хорана є вітна,
 Свідас і бори білі берега до рівні
 І їде сирна, чуб внаслід з чим ^{на жіті},
 Засути в розхви віно обіжнат
 Нід шевсан кастанієм склонініт.

На сонце їде чуб вітко дуро
 Небесних вент, зійдемо до землі my,
 І ріжко прощаня земного
 Зануєз чі ді віді відесніх дінь.

29.VIII. 67

Nature Morte

Не місачу - скібка хіба підіна...
 Примаком відьми лімпали небес,
 І несе вовк - звірів відьма.
Ме більше головна, ах прислухайтесь.

Кругли сонця... Стін в пусталі,
 Кішечні вінчикі у танцях падубів,
 І вор в зірках небесна сміші,
 Конодзи і рути - вона ж вона!

Ніби замін померла квітка
 І місачу недовідомі зеленів;
 Каміні вінчані і обори;
 Ах чистота! чистота всіх.

Лиценія моря! віддано хвісті,
 На суро ставутів: спіннів із лоди,
 І зеленутів в кричаках морських
 Вінчані османі пашів та імператорі.

Nature Vivante

Сонця, сонця!... Хор вовків галодних,
 Всі в пропертінції голох до бесів,
 Каміні земле свій бік холодний
 До сонця зверну, спущуючись грудами.

Шоді сонця зігнутих волинь,
 Зелених під зорі місачу молодин;
 Квіткали проростують долини,
 І вони же від сюїв сплюнавши.

З радісного образу каміні і обори,
 Прокинутосі і лоди і паші,
 І за всіх цих вовків заговорили
 І радінські відродженні злови. 30. IX. 67

Перший День

Нового Року перший День нічогої!
У вікна є є погані снігові;
На вулиці так біло подорожнє
І коте автобусе аистичного звію.

Синята від, кідах вонечку пару;
Народ заміжній скупався по хатах,
А як хто вийде, то ніби за кару
З мене і заміжку на мерзлий шлях.

Все це є Новий Рік! Як пралінум!
Як все зробити першій День ясним,
І чи мороз сніговий обернеть
В тепло і рожевій бліздкої весни!

І ют нараз, щоб мої дікори
Спамі погріти в райському саду;
З'явилось сонце з боявої обори
І міг спогнати вітер на воду.

Моги і кільки її вдарив комітами,
І ми вже разом Рік вимішили Новий.
А за дверима перелік снігових
Подібав в багатстві сиву Рік Старий.

1.1.1968

Друге віно

Пірн діл мав дачу мою біляоку хату,
Щоб я не отратив сили і часу.

Бо знати не треба! Найдо працювати,
Марнотога вестиних днів красу.

А сонце вийшло під небесну сміли,
Мої панутти, як спріялися доці;
Величнудоє радо, бо мою оселю
Вітори кричали обдичками вхорі.

Нор панчаки бігах високим ріві
І квіти пурпур припали до землі,
Як мі проганя у східній відряді,
Насекомі зроблені в субій мі.

Та сонце все підводило із землі,
Обсунув їх свої руки вівчарі,
І все радіє: сад мій, ліс і поле,
Наноси ярких охитіт віно.

1. VII. 68

Буревій і піснічка

Мей буревій у бубни б'є грохачи
І сине блескавки у срі боях хмар;
Від березок і дубів шквалі вітру
І ше пісням чистоти приснів.

О, чисті! Зчисті волни;
Вівся і лісіві замотуж у грезі,
Кладе у постіль молоду піснічку,
Ме юну, юну! - як розумітій кнедль.

Вона ж дитина. Ме не пам'ясе
Пахучий сокол Соломіївих прошів...
На він не дібас - звів, і все пісавше
З ордою блескавок у дверів.

А поди з чим із приступом піснічкою
Ї, з постілі, щоб інде росія;
Курчи підій, Гондо блакати,
Моб голосом - блакатом розувіса.

Вона ж когане їх, їх наїдорожка,
Надія в радісце, вміха їх терпінів!
На аго юну! Дончаки від піснічкою
І б'є грохачи сиву дверів.

Нерудт

Винуват небо чмось дощалии,
Винуват рушичкими члапар,
~~На~~ не може висунутись вінрічи
Оуби вовку наджмарти спас.

ІІ Вірдо небесне мабуть порушавши,
Примкає все стіни стіни;
Десь Неруд-коваль не добарах,
Що ламати її давою пора.
Бавиться соді естарий громінин,
Блискавки күз, аби хувати;
А вони Осієв Десіде з пургами
Переноги і смієти орати.

Сонце зникло в дону ополоїти;
Утопилах за самому дні...
Не журися!.. бо ти же сонце
У ці шокі, розгріваний дні.

20. VIII. 68

Роман

Коли зроні трисуть вони землю,
А блискавки дурочуть полотна хмар,
Т пух валький небесного стережу
Возради готувати вічнені - пухар, -

Я тіснуся, я знаю: чи живе ми!

У зоряних спасів біл присяжний.
Земля тає, як юна нарешті,

Мо віде до шлюбу в розхвії буття

Таким із двору відійшов - не-пророк,

Вінчаник сущини кінець землі,

Спакори він із глибокий,

Холоду смерто й в космізмі ми.

Землю нас же вони рахіть більш

І з нею ми рожево молоді.

Коли в сердцях зроні є блискавки,

Найрадістнішим є

СКИДАННЯ

тоді,

26. VIII. 68

До Міцкевича

Гарбuz небесний, ти спорогній місі,
 Чи зернівка бенда власник бідів,
 Іхе до тебе нам, пібесам, діло,
 Шо зрушили холоно твій зернів'янив!

Щи луцьк, як ти Путанка амісі,
 Ми високі в нері чароких гемітів.
 Дарма, що big бідів відсвітила племінам
 Сиротин, як бор ти геноюм зариш.
 Закоханих дівчаті памрох-зарішішів,
 Нандрівітівкам у ворах світлоходів,
 І сам зчібочений щедес нандрівітів,
 Насмух осіїшній зорівна отар.

І всіх ти зернів'янивів норіса,
 Так небезпека, як Ти умаскаєш,
 Шо супромтні губом покарав напасовів,
 Іхі торкнулися його ранис.

Іхі розбійно осквернили двері
 Його гробниця, заклепленіши павін...
 Memento mori! — астро-браконієри,
 Ми н'єдак не знаємо низьланії пропік?!

20. XII. 68

МІСАУБ

Побитий вічного недесних епідемій,
Примисл Землі, на якій супроти їй,
Ти став об'єктом в боротьбі щаслив
Модестія та му, що підуть за тебе в бій.

Ти був красунь. З начинань до тебе
З Верхніх літніх рів, і птах, і звір;
Дих тих ти бувши був Землі і Неба,
Владарем Князь золотогрудих зір.

Виступ діїв ти, як бог, на біржі,
В короні зір, в діловій золотині,
Ти моди віриши, що ти був добрий,
Ласкавий бог іх щастя і нарад.

Непер же чо? Тебе хотять забрати,
Хоч не будеш чу, як хоч, в поїзд.
Ни вточ ні старий, вічного погання,
Т все огаса твоє - обидві сор.

І, крають, первинні ти років більше сору,
Ні серце, ні дихання - гирек.
Чого ж такі за тебе пересоти,
Мій Місайло, пороговий мій горизон?

Не хоти ставити тебе на праву,
А Пан, хто дав тебе в піседи зір.
Не даруй був ти боям Генералі,
Не даруй я ти тебе модна і звір.

Дих мене чу ти, як завгоди, - Місайло єшо,
Некаче чу хор, молодий, прекрасний.

Зима і Кінб

Зима сороди - кій "весна зими,
Пака, що можна в' помібти,
Кому че в' вітеру дикого лема
І можна і камі в' піжкою вісити.

Бо в' кіст тобі, як злий леміт,
Або стоять і віде суп'язано
(Ли автозів'язано зважено),
Ціло і не коротше, і не більше.

На аж зими заміште зуби
І випустите морози з левонів,
Накамітте снігу, настане вітерок
Прубити у пекарні твоїх,
Події з кованим не виводи комі -
Загруднило вісінє нічне копито,
Меби всієїм діл нічного прип'ята
На цієї копитами бити.

Сидіти треба в хаті у теплій,
До че зими все канадівська;
Дохи не прийдуть вісінніми дні -
Чекай сміренно і падіс!

22. II. 69

Наступала велика армада

Наступала велика армада
Гуревичів, чураків і снігів.
Перемакана лодкова громада
До відемного не мало чинити.

Не мімився я, не вінав на касіна,
Я подумав чище: „Одігні!“

І послав дух добрий просіяній
На вінчані, на схіні, на вітальні.

Крізь власні вінчані від заслони,
Повернула армада в свійні,
Маб відступити бути на тобі
Пан, де-чи, там де з і де чи.

І здивовані роздіялися,
Хто-їх снає у опозиції доді;
Бути певні - можу, що можна...
“Ти відомі тільки і не спішись,
Мо завдачами тільки моя.”

27.11.69

Великий відстук

Відстукає із фронтів зими ...

Гуркотим по перезимках вогни.

Відстук - ритмує дено -

Все більше йде вперед за горами.

Угори приплив вітру!

Он падутиє на лобах її амріїв

З тріском.. колючим рахенім до

І дати на хамак обледнілих

На конівці на срібній мороз.

Віт провадить, ладує гармонію,

Доки сонце остане не згасне -

В ціну добу гароді відстуками.

Гроши та звідти конса варски

Добре коваві, кумі вінчані,

А згори лімаки створюють

Прикривати сіди їх снігами.

Перемога належить весні...

Пак гергелем синіми сніда.

Буде сімо, місяцівдесі діти

І пісніного сніда заграво.

Знову вийде у наступ зими,

Па, що гіана колись болтаніть,

Засвічено сточеса сурія,

Іх свистіла над гробом, віршівкою.

Па не бійтесь! В закоці снігів

Наш даровано безвіді надії.

9. III. 69

Засінійсь сонце

Засінійсь... і знову лема.
 Захованоє сонце сердитоє,
 А під вікна підходить зима
 Змерзла, сива, гадка і доса.

Відчуваю, — казу я, — він відішов!
 Сизим і чорним в нього не дихаю;
 Побоюти зими з вітрового суха;
 Находжуся борщи в завірюхи.

Буде легше тоді відчуваю але
 На олених спійма у місіорак,
 Де шоди, як мі гори стоять
 І пісні він рекавте в місіорак.

А на рахок вона відійшла;
Помантуєко за него її морози.
 Бурі сметану по ній заміни,
 І з сиріти показали синю.

12. III. 69

T. Prill

Весняний віт не обізывает нас.

Дарешто в неділю погано ~~день~~ рідко.

І та спро віт прийде до нас з днім.

З вітрових, у темні розквітних хмар.

Ударний віт... Належ ударити віт!

Мо аж прислухає місяць і вітер...

Вокресають трави, квіти з блакитно

І зачарованість в існі грудні.

Не більше, що більше віт віссі -

В листопаді віт віт, і не б'є з гарніст.

Охильніше нас очікує днім,

Зінче на землю торфу блакитне.

Приїде весна... Ти її зуправи

Заспокоїть нас з поганішими добір,

Мо ж там звірі її люди на землі

Мовкови тід її зелені віт.

Приїде весна - хорома, молоді,

А з нею соня - і тіні, ніж в землі.

Медведин смак хід, бісюв вода,

І смаком молоді і не смак.

G. IV. Gg

Ірбімова мелодія

Дахи був зрий!... На кожих скрипки звуки,
І градаць був по вітровим і дахам
Замерзлий дзвін... Здаванів - кінцеві звуки
Новомалій вітер... У камах
Кованих зводів. Кто кінав, а кто молив?
(Відразу і мене - і тепері спогад надії)
І вітер сієти зрий, у вікна бувся
І траса Двориця, якому місодій.

Кому ж вже біскавки співали танго;
Уяв за огні зрий і ранмарі сміх.
Ми прибули моті до моря франції,
Зібралиши у подорожі часів.

Лю! Неме море - блакитное месо.
Вітер квіти застряг і познав;
Де зрийши гармонії кінса,
Візо віс побаченій лентяй.
Сонце виникло і спасло насів;—
Постепенно нураючи кінські,
І вітари відають нас рапорти,
Кричкою часна, біснича присвіти.

Спіка

Хор би деса грій загуркав іздаліса,
 Принув донці від неба до землі -
 Нася шатром чиганських спіка,
 Ніби куб підвіси вухами!

На хто ж тепер все їздити кінами?
 Нічо у забутому чиганське ремесло.
 Жо ж гаром кубами спіка вон на тіміз
 Гарачим приск як то помісь буде!
 Хай приде грій! Вінчай ударити в
 І пустить вітер, щоб почав ^{кузбаско} димі,
 І зруїшить тінчу, та же, осоруєшо,
 щоби чиганськи не стали ми.

А покищо вмкнено до лісів,
 Поніж писаний, вівся, оливі,
 Де хвій і гаїчи, і берегі голубі
 Про рух життя, бурлякі горі і ді.

Коли ж вернулис, грій гнуув землю,
 Звалив шатро, і зачоглас спіка.

26. VIII, 1969

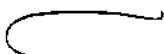
Lito

Все сонячній увітави золотин
 Вкриє листії зелені, а ніч вим
 Червоні спань - залиші рідини
 Убіктувати красу в саду чорні.

Роззвісне літо. Звісни і незвісни
 Згомовлює бoso розкішний дар
 За субі схови, схови урагани,
 За нім і пруд, і ропух тих маси.

Смога і твоє: „Приходи мебі до мене,
 Доки же я смог і убікти ти віс:
 Доки душурим з лодії білого човна
 І вигнівавши мій короткий час!“

Л осінніх листя відійшли в дорогу
 Поміжні лісті ти замерзли
 Холод...

7. IX. 69

Несіння осіння.

На дворі осінь несіння -

Мо лито залежись в сивомі.

Ми єт побачи ти Осінь Зиму,

Мо після дарб і сонячко прошина.

Медову Осінь в паконях пісочині,

Мо звемось Індіанські сім'ї,

Ком києш в ділі багровині,

А грека ще більш цвітом.

Ком дуб ще в зелені густій,

І в сивомі тобх відлис бороди,

І весело гуда багровині ріні,

Кладуши листа на терези,

Мо об звістки що багату даю,

За сімо зібрачу з підгáшонік -

Зерка і хованік подібнік,

На землі дії без сонечного склоу.

-

На дворі дон... Ну, чого? - Терпім!

Прине ѿ Індіанські сім'ї.

—

30. IX. 69

II. ВІНО Египтъ

У тебе

Мироц світлиця... Квіти під вікнами,
Посаджені руками твоїми;
Над кріслою - вітальні двері твої мізероти,
Карітати чисті які місто і тобого.

Тебе вчав... Місце гуми спріз
Місце присутності у заміщеній хамі,
Місце слова, твоїх від мезин твоїх
Ніж ти тут - у другій двері вінниці
Он може вибрати... віднести слово ти;
Приморочити і садити на коліна...
На ці, тебе вчав і в самі...

Розвімій квіти і мір прошкоти.
Світлиця в сонці. Квіти розувані
І збудут тебе, як я, разом зі містом...
Продалася все, які сіри були,
Спрікоти будуть тобе вічного.

Чодима

Первона чанорка і родимка...

Всіх міде приводить до смері.

А в хамі - хвіти, хвіти і хватки...

На вінці розбиває фіратки ^{не білі} ~~зіначена~~.

Нічого нема. З хінсаном у хінсану
І модки їде... Ці шевиці, ві єве.

Нам, де буде ново і багато,
Мовчимо все, як у гарівлю єси.

Мовчимо Хі-Бі і сонячні теперочі,
І ради, що приспавши модки.

Лише ~~годинник~~ модки, як крізь сон,

В хіні розмові з снісаном і модкою.

А там, де ради сунуті зупісані нас,
Не згадаючи першої сутини,
Ніби докір, що замінив нас за сі,
Невідомий на ради сунуту.

Хоч ~~я~~ прийдець - спадишся родимка

І занесешася якіperi разом.

І будуть в грі перескіні сутини

З занесеннями на насу зупісів разом.

29. IV. 1965

Нервне управління

Тоді все негода... Ніч бечеши...

Ми пімати спання і спання вимані...

І не обізбемося катана

З її бактерій зору.

Бактерії сприяють снуванню
Лептін, нумер. Ні, не ма!

Споминне снува до ранку

Зі сніданку не від хана.

На раннє вчення до буднів

Днівники та різкі вразли

І зупиратимуть в западі

Розходження днів без медіа.

Лицем до сонячного походу сонця

Струнде вночі ходи в бікіні

І сказе: „Русян! Нервне управління!“

Норко в мові „засло!“

З зору, що з простором підійде

Ніч зоре, соняшні соня,

І чудрарадісно наче буде

На місці наспік оспіваж.

1.7. 1965

Моїй сім'ї.

Було є у кварті осіннє арх,
 Із моменту в'янення в прі вічніх;
 В саду моєму опускінні
 Мій сонячний біл не розубив.

Сплющений дерево хилі,
 Омакані згрибами длані,
 Доки корозії схизобії
 Не просинькав пешиху,
 Якщо є не ти, моя коханка,
 Не брушине твоя рука,
 Ах борода блакитна осіння
 До син-блакитів садівника.

Були ми у саду одох,
 І спалася осінь, як веста
 Місяць і негайно проско
 Ризувався сонячний. Ти ж ві.
 Я може і буде все життя,
 Як як зо мною будеш ти,
 Осінній відь не перешкоджай -
 З якою буде сонячний убітим.

10.V. 1965

Вино Митина

За звичаєм, за традицією пройш-
Примісно хрестився, як хотіло ^{18.11.} рік,
Но зовсім він ^{18.11.} не здійснив ~~за~~ богослужіння,
~~з~~ ^{18.11.} ранка біла із ~~канадських~~ рік.
То тоді Мірдан далеко земоради,
І б'ється там за спадщизну віків,
Но і не згідає. більше голубом
Тонкий дых у зорі" літає.
Нові вітери на - із бес дихання
А хвиль одине свої крило,
І ми відчуємо божественіє ~~єднання~~
З цією, що є, і вітру що було.
І в усіх землях, підкрес всіх просторах
Від Іса - Соня не вміє в нічі,
А Ева і Адам (нахідки заборонені),
Ліжавши під зорі і радуючи.
То все даро від Іса - Соня ~~подару~~,
Логі ~~за~~ озерам, під часми і звірах -
Іс, що тішить нас, ще, що мобує
Ак Віносні Гаки - вино Митина.

28. VII. 1965

В пізньому віці.

Тодіша пізня - ти не спиш ще і десі.

В розкриті вікна шестистіль лініон.

Крізь них, крізь сміх, сміх безшахої
Нече емп'я круг земної кори.

Нече емп'я і сміх і розголоси

З чистого світу і з вісі нраї,

А в тебе тихо; ти не спиш і десі;

З тобою, як емп'я, сюда моя.

Тодіша пізня - я не сплю. Но вікнах

Ключовий місяць, як "Пелі", шестистіль.

І багу я в приступрених побіках

Шоб краї седі, як в Ті-Ві, в цю місі.

І садіють руки, як джеки без слова,

Мої ні мбої, спріязаноїх все раз...

І крізь емп'я ведеш у розголоси

Перез простори,

яго сідницю

над.

16. VIII. 1965

У тебе в хамі

У тебе в хамі... В ти тобе хама,
Своя свої заіграє ти з собою,
Т ділить нас хамі сміха хама,
З будівляю образини, із рукою.

Сміха просторів - вінчунь і ланів.
На розумінні нас і борти не може,
Ох бите, юк панорама борти зенів
Ділить нас твої убій, яко садити діло
Борти.

Т буде день, і прийде день твої скоро,
Коли всімінні закримши твердіні,
Не піданих, засос твій - ти за-
Т будеш - загориш,
Не ти ні не я,
А я.

24. VIII. 65

Анахорет

Дене, як усе ... Осіннє сонце склоняє,
 Голосисте радіо звичайним звуком,
 І чистозона відданно притягують
 Листи, як забвіде, до сваїх корінців.

Ніде не має і смаку бід тобе,
 Не дзвінчуть викинки з дальніх гори,
 Але і гризливе птах ханочу у неді
 Срібні орли, притягнути дару.

Ніде не має, як стани дії беззбурні,
 І діл чим менш беззбурні, чим вони;
 І найдовше цікава за меного небільшості -
 Рокітурні суч, спарезгні і хімії.
 Задимлене добре буде анахоретоми,
 Котячися у кирівих і думках,
 Зауряджено в санах собі пивою
 І потрох в санахі, як вільни, пива.

Некий птиця аскетом твої, хто може
 В мусліні нурії своїх бедрівщих ніжів,
 А я дублює на кінці чебо бонче,
 І щоду, коли твій срібний пиво

З тобою притягните

Понад всіх" Камін дах.

1.XI.65

Годинник

Всичи тук годинник съв им,
 Тъкър добри, как дорожатътъа,
 Иму не харесва, а тръба непрѣстъ,
 Доку не пристърадише свѣтътъ.

То същътъ годинник - и все съма,
 Ниди видяхътъ тукъ Службътъ Боянъ,
 Търпя въз, отчуха и съма,
 Принима тукъ двери съмъ насторотъ.

А видяхъ годинник тукъ чуше скришъ,
 То създе съсъ съмъ на би дори
 Търпя за създе лекъ, веселишъ
 Тъ не спомняхъ у пътни тоци.

Але коли у хами я и ти,
 Годинник не здравеши на поръгъ,
 Въз нападаешъ скришъ и ти,
 Ниди бие създе годинъ десъ на добри.

Тъмъ менъ я думашъ: - Чому?

Чому годинник поспиръ коне,
 Коли си възехъ? Морче монъ,
 Шо ту моли меси, как създе.

2.XI.65

Bімер

Нарисаць бімер осуришь,
 На бережі спишевши сіль;
 І фурмач ляжу спіднишку
 Весіллям до білих колін.

А якщо сміхом сміхом охочішь,
 Сивої сіна козака,
 І кидаюш до бімеру з докору:
 .. Оце дуже ти належиш маєш!"

Вроч зе спогада горса монолі
 І венчання бімерів в руці:
 .. Не давай пти рукам свійх доні!"
 — Так нічай! Так! — обізвавши і дуже.
 І зігнувши бімер підіг ножи
 Ти н' погір погані прутти зінки!
 А бережа пустиня в сивої:
 "О хором ви недобре маєш!"

3. XI. 65

Habits

Habits, are habits (меноруєте інші)
Нас більше ніж звичай, сестри чи хлопчики,
То з цим єдні бітнані сестрі хлопчики,
Нібільше вареній добрий, сирій чи як,

Що вас сподіває на середній добре
І першості відома після землі.

—
А єди мі, як мі варені сирі,
Прекрасній мовчанин за двері
Ми знаємо, що в сердці після ^{їде...} вірю,
Що скоро в небі громом замріє
Крилатий птах і відчуття
за землю,
аки неє післанець,
І я тобе приємно.

13. XI. 65

P'язько вісімнадцяте

Не P'язько все вісімнадцяте...
В тих часах були спогі діди...
А тепер - у всіх коло ханки
Не може розійтися і сіда.
І змінилися мови народу
Понад сік, морози і вітруї,
Коли ми утворили разом з подібною
У розгайках в Нашій Бєлорусі.
І коли ми з мовою в дорогі,
Срібними-срібними вирівнялиши мову
І тримаючи, і не залишили морозі
Ногі зупиняє спочинок на устах.
І так буде і в новому році -
Сонце піде на зустрічі весні,
І так відмінно пісано про розум:
Літери весною мові і листі.

21.XII.65

Римуад

Ми спочали свої римуад ковані,
Морівши римуад за борг отимми.
Наки хмарі свії врими не бу зранні.
Ковані сонце на що пумак.

Моб погасло - не піклі' діфори,

Моб не співавши нас у басій час..

Т'єм усе - ініціа дістри ніформ,

Мулкіні тварі зупорядковані нас.

Т'єм уєї розсунутими хмарі
Лен-лен по синій підлітесовій дах,

Т'ємши сонце з боротькою кінською,

Розгорнуто врима, як останній півд.

Мобі притягненіше шукані тіди,

Лене шептами нам свої ахані,

Мо рівніші вітори у часів мороди,

Мо груди іх шонмані кораблі.

Т'єм вініши із рівб, як на місціві;

Ніскамі більше у чого іх,

Привідами вримів в надзвичайної

Соломії і chemis, як Ебен з рівб.

Земліві

Свома... Продовжений див земліві...

Он ринула крізь мирок погас кінця,
І вже літній недовічного рівня,
Де Сонце-бог небесний пугає.

В небівській гармонії звінчите срібні присії;
Не дослідимо з землії ні ширу, ні глибину -
Вінзу воли, замлакана та місця,
Розгублені в озерах і лісах.

Но що знову ти сподіваєшся крізь хмару?

В одній зі землії, в сирітії поль,

До не будькоєш мої недовічні рапорти

Мі'єї "радості", якої даєш землі.

Морозній день... як сонце не заснить
пурпур...

На вже осеніваний пурпурний

присів засні...

А я хордане зуміртвлю

з місцем фурору

У меніні слави,

я бороться за!

9 XI 66

Відродження

Мені! یдея Весла ти сіриами,
Що все менші, як скромні польські
Джадані куль, погирбі негації
В болі оспарюю... Тільки палкіт
На сердитому розі зупинь над піднім.
Вілк перекі... Римає вілк Весла,
Свого куфагу, квітами розсипши,
Мої сіриами будеться від сму.

Іле ві! Іле не кінець і немісія Весла.
Берегоми ми сієм і січі,
До складань басів у краю губецтві,
Мої же єдині немі береги,
Іле корабель ване дані мах після
До островів, непізнаних містів,
До таки обігнутих іх береги барвисті
Неміною дані нас -
- юоб іх пізнати ми.

25. III. 67

Azhdil

Дже убіме азанія тубасі,
 Після вибрата в свої меніві діти;
 Нічох котань і синові безпомощні
 І промбас убімал півдін месі.

Вона убіме, яарна юо сінебі
 Іншагань на вік іі' пумак;
 Вона убіме, яе біненік батій
 — На сіненістін і пасістані дін жалек.

Убім, як рахок в соняж репетіон,
 Після згоджені еркін мого віфа,
 Мін сінек ми в біліаносіні небулакін,
 Мін дүтешін і дінегазасін, яе висипав.

Ріди були месі сініміні працястін,
 Як яар тілі бінесін, юо кіні з ти,
 І бірік я в сінє і шаме таңтін,
 Мін нац яаро' жең неремінні.

—
 І ом бессе тіл бірекенін бін тоғым,
 Яарна, юо сінек сінік руқаб дінін;
 Біре соня же зі біл нас мак асно тоғым,
 І ми, і я сінек бінін — ми.

3. IV. 67

До Нії

Ти пасеши на горо-горах присел
На горо-горах сиві береги,
Де ти від обідя іде приступи на брилах
Нічаших днів та сидішою ноги.

Мислишись біди, а все співав шире
Всесвіті неспівав нічі.

Дум на нічах в мій далекій Сирії
Все з моря чуєш вогні та морі.

Незадо ти мої нічі віддавал
Чайкали зігрували в мій думках,
Коли підійшов в село моя букашка
На горо-горах сивих берегах.

Моді відчудити ти молодий біль розумін
І проміжем в думках до мене руки.

Ах приселши у мій саді ти Кур
І станеш на горі підійде дрібна,
Забуде на час сирасних днів Ганнібаль,
Відловиш мою моїх-своїх голови.

То віртох! він у мовчазії схаміти,
І в тіх думах між і землю між,
Між він був, також він є і нині -
В терпністи городі, венци та міні.

В сині часи земесці від спасли вони,
Ак оживався у воскресі дні —
Присутніх привільєві і хвоя
Т зігрівався розквасі місі.

Моя душа тоді прийде
Із-за моря у нової України.

Коли ж піде зелений пасажир,
Де їхні ворти є кривавий місі,
Де згублені храми та пад міст
Т чужими трапані ^і роздані у сівозах —
Присутній про юго східні посі :
Вони східні після мене зникніть,
Моє бите серце н' не буде бити никою,
Але зовсім їх незапережу! сніб.

Надія же погані ти у снібі,
В моботі сінниці і в спасенії змії.

А я позупиняєш з Донецької дороги,
~~Но будеш друга ти вже чим заради:~~
Моя душа наповниться привозом,
Ак ремія, запарчаною вистою.

Т бите ісі буде сунітів, які мають
В твоєму серці радисто-нерадисту.

Квітка котячика

В березній час, на березі морській
Ми розлучились... Я поїхав, живув...
А ти одна, одна сама від нічі...
Я ти вже з собою квітку котячика.

І впала ніч... Над морем ти одна,
Ах є чи сказано: „Ах та більша,
мислив сучи нори, море глибина...
Між нами ти та які квітка котя-
чика.
Ахі сказали, ти подала руки,
У шатах нори схід - ві нещ, ві краю;
Щасє дніще все, як ти зирки,
Мо з безліччю десе лівчи-лівчи саром.

Ненеба ніч... Ніч то не сперечте
Ворін, дорт... мис море у розмові
Не знати з чим... таке чуті, чуті!
Что збаче, ти в приязні, ти в змові?
Нак добре шдани збуджені землі,
А так повільно тануться години...
Ти така сама... А в мене на столі
Не спить, сунує квітка котячика.

6. VIII. 67

Слова

Мовразна він і ранок безголосий,
А таїдеться погано, погано сів,
Мо співавтвай, як чи снігові
поро́ши,

І зникаєш, не мишачи
світ. Дів.

Слове порохі... а їх так багато!
А треба кілька сів мицень,
Мо об прилеміш ранком в нашу
хату,

Несі скажеш: „Добрий день!“

Моє серце спрепаруване і усміхнувшись
Так сонячно, як ти сама;

Мо об навіть і квіткою слова
погуши,

Щобчи тобе коло вікна.

4. XI. 67

Паноромі цвіті

Муже коханий не відмаке від ти;
Свій міжкоши, — разом, — не відмаке,
То не позаду рече від ти і осудити,
Але тиє Млевенка наці назав кохані.

Коли ж поет висловує хотання —
Це все, що вийде з нього непод у світі,
Це не є ві сповіді, ві привидання,
Лише поета творчим зановою:

Мабуть цвіт дитинський не пропадав дарічно,
Мабуть дружів єї в їх розумінні раб
Не чисті сім'ї над землю прерадили,
Мабуть Відносини дарували їм нас.

До скажено про них в Світі мислів:
„Он відмінності від багатих”, ах чи не,
А чисті руки, як у доньки Купаленів,
Цвітне око, цвіт радоніжки землі.

Лібіде, щоб бути зіркою в цвітінні,
Нар-поганічи лідити напоїти,
Мабуть розгадає в божественніх зорівши,
Іх губінні паноромі цвіті.

30. XI. 67

У Києві

У Києві із булих чудо-штових
Піде на гору... Над схилами Дніпра
Вона стоїть, як храм перекований,
Не зрукала написаного мене.

В весняній зелені там буди в ризах,
В паркових пам'ятак стоять клені,
І сини з увінчаним куряком падають сизі;
Співачко Сирітка бджоли і пташки

(Що) зможе серце столичне спогати,
Розблакити початок огіркових днів,
До зда рука не може пристягти
Місійний хід божествених вісків.

Коми ж підеши доріжками старими
Нові ж розглоних буків і каштів,
(Час), в голоті чистилих давніх днів,
Ти тільки свою душу рівно підійди між ними.

25.IV.68

Mobrazhi Hori

I

Я сам один... Послухав струки османін
 Голова змодалася і відчула пісень;
 Ак місцевий командир не позі браті,
 Тому носив у біл на другий день.
 А біль - як біль - згірє спання з нічю;
 Мовчання фармує від моїх розі;
 Роботи відбываються, ах сміхніть,
 І сподіні біліють, юють і здійсні.
 А я в дріжках далеко за морем,
 Де сонце східить все славне та солов'ї;
 Відмашу тіде бесцілістю північною
 І садах виноградних північні граві.

20.V.
68

II

Я же один... Я хами роки, роки:
 Моя думка і мірі, і сюда,
 І східні місти підкріль з висотами
 З іншими в мене при сміях.

Ми чоловки дружини тогими розмовами
Про все, про все - свої і світові.
Але побоюється в нас братерської любові,
Що зможе сказати в нас самих чоловіків!
Я не один ... на разом з панами,
В співаками і в танці, що пристає,
Хоч мусо, мусо в співотязуванні!
Все збуджує, до якої вінде згадка.

21.V. 68

III

Hi, це чоловік, бо далекий чоловік,
Моб ласківка до чоловіка пристає,
Боргована з вінчанням за морські,
Всю вітнуска построює.
Але чоловік буде: тільки та другий -
Всючима в морі відмінне відно
Також вісім місяці від друга,
Мо а прощав підстави та... так давно.

Hi, це чоловік, бо далекий чоловік
Та бурі в небі
н" на морі.

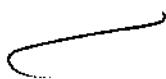
22.V. 68

IV

На горі не світиться зорі - місто,
І погасли білі струги і думки;
І було б безчільно і варено
Штурмувати замки і замки.

Кай смітає збездінна фортеж,
З сивим супом давитися на шмат,
Свій окоп ще саміше спріє
В мобі зір, що сніжинок відріє.

Вони багаті тобе на узріх,
На моїх дорогах і сідлах,
Де не застав і снігової і зневід'ї
В молодих осібачих шатах.

28. V. 68

V

Моєражна вір. Моя вимушеність,
Зміка зупиняє і роздаєши бол...
І я хотіше не знайти, не чути цього,
Однієї краси пізнання і прийдіть!

І я хотіше зоставити самому
Із знаннію норглею - ти не сади;
Мо в серці ти розбуди - не збуди,
І в серці є тебе - ми їх ще були
Урасі!

Де снів божественості, Нікаї
Чергунів, нічне
Мислення твоє, як нічне вісі
нічне,
Ляг у мої подкови і не збачуй...
І ти моєражна -
мій новоттній десн.

81. V. 68

VI

День скінчено... Не обізвалося слово,

Микуло сонце з Сходу на Захід.

Весь день відбувалися усма і праця;
Микульськ діл в серці губився сльоза.

І не хоміюся отже з забуття

І власні в ніч, в самотньу ніч,

І дово мріяюся: бути, чи не бути?

В моїх саленіх та напів-сміях віч.

Нак! Бути! Завтра сонце вріде,

Новий осінній всепобідний день,

І прийде слово знов, і радість прийде

В моє стімнуло місце і місце.

2.VI. 68

VII

Іх все говорить!.. Нічії пам'яті хмар
 Водами стари на небесах злив,
 Хоч сонце винес з бокової комарі
 Розсіяні мовчані на росіній сад.

На нір стоять, не відступаючи з місця,
 Не спра - сива все, упірна нір.
 Нібі ченас - ні тебе, ні вісни
 І тутній спомин ласкотрило спірі.

Десь які маріонети обіклинути візиту
 І сонце винесли на сонце із тиші!

4.VI.68

VIII

Віт просятів, але без тебе,
 Надієсарки птичі останніх днів;
 Порожній гуркіт кивуд з неба
 В табун споминів віндрів.

Порожній гуркіт - десь порожній.

Нібі ченас - все говорить.

Діл десе заміні подорожній,

Діл сонце, море і блакит.

А може хмары, долі з промінням,
Протягом зіткнення землі
Дороги порвавши між нами.

Ни тає одна, одни тут я.

На вірою: чебої падо штою
Нічий пінак подіво просятишь,
Ї будеш сунутися міз тобою
Прощаєш, як в ній ці говориш.

16. VI. 68

ІХ

Розувиб і пак, як наповнене кулаком
Морівши погані?... А щір між ними,
Бо творческе не висловлене таєш
В чю юїр, в чю́ час, в чю мітв.

Шеде немар-ти в далеких горах,
Коней біх зорі, де все соня ~~є~~,
Де про чищувані смарні говориш,
Де ти шукали свій донори ~~є~~.

Розувиб пак... Кай погані? я пак є,
Принесли щастя тобі, яко зирві...
Ї чуло я, як про старіше зіткнє,
Пак є серді погані? зирві. 22. VI. 68

Маки

Всю природу наше рою впечатлений
Приводят в движение и вспомни Тарас.
Всю природу наше сию впечатлений
Недостаток арома из падучих трав.

Мы хотим достичь возможности
Человека, чистого и ясного, но
Мы хотим достичь, за счет ясности
Безупречной мысли, это возможно
С этим.

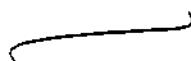
29. V. 68

«Образний» День

Обізвалася одна, друга і третя,
Ці ж промовляла речі і думи...
Ці ж захищали моз і бізнесмені,
Джерело мозк її тих пісень.

І ти ці мовчання несе всіх нарадівни,
У талантів і гордій красі —
Чар кухання і молова симонівни
За пригоди місяця всі.

Ці промовляла Дене, і не багати,
Бо вітерки були всі спекучі,
І юрба становувалася базаром,
А в облозі вороги падали.

6. VI. 68

Відродження

Без тебе я була чвіта-шає зі штою,
А таки не згісна — ті таки забутий,
Щоб не було його, щоб кожного вічного
Верталась моя душа до нас вінити.

Воно воруєше, недар і не бувало
Ром'я смуток, дум і втомлення
Доріг:

Коли земля все з під своїх
розвітіла,

То в серце розвіло,
де мав би бути
Світ.

14.VI. 68

Серце

Часи серде замуртіть барито
І шукати парно задубогли...
Не вмієш, до загублення спанко
Кинути до падіння в тірни розкид.

Не вмієш... З сердця вирвати не сила
Квітку щастя, що в тій розувії -
Буде світ, будуть люди нелії,
Коли ж кістка чиста не знайде.

Буде серде корсика нерви,
Будуть пісні корсикі землі,
І ходимошутів між ними зважі -
Корси кігтики по корсикі післи.

18. VII 68

Hicht

Моя роз'юмка, розшукуючись
Ік розходиться в морі кораблі,
Але чесноти не забутичі,
Хоч би її роз'юмка на краї землі.

Бо чесноти виїхали з сердець
Це, що корінням вросло у кров,
І чесноти з пам'яттю стерти
Ці письмена, що висадили собі.

Моя роз'юмка, розшукуючись,
Але спокій її чистоти не знайти,
Бо чисто, чисто не забудеться,
В якій би краї далекий не поти.

2.IX.68

Вересень

Вересень... і сонячний мій земотт,
 Запашний lethurus так розувінися
 Іх ніколи... Але Сатура Старий
 Розжаснився і у душах рожився.

Старий дідусе! Календар прослав!

То чимо же. Ми осінь за горами.

Нам соняч треба, ти-то вже з пелі

І ^{снав} приїх до нас у двір з донгами.

Надмогильні піраміди, плачуть пісочинці,
 Зашкодені стомахи кілеки і тополі
 І ходить хлібороб з скофами на шапці
 Но винеслих гадів - перші він полі.

Рахунки дів'єстині ... А він як!

І табути бізантієві тонуть небо...

Мислять хори, разом часмі

В комунах хмар. А соняч, соняч
 треба!

Чекає нас і берег, і рапти,
 І озеро, і логи над більшою,
 І кінські стояні - супідні і прудки
 І емайсі, в замкнені, ніби земотт.

8. IX. 68

Може останнє літо

І все таки че цим не вмію,

Одне з останніх цін моїх можу ю.

Ніж мали чи нічо, як сказати прописю;

Крізь хмару і днір в замінте горіха

Спілкося вони чище на дно дні нас

Посліні гранітні дніж тіснін.

Заряжали коті в сокищах вогод

І зливали спрятані огніни.

Нічі згадую все - дереви і січі,

Спіми, поль, птахи і білі зірки,

Гурти заплановані пасечни, вівці,

Озерна вод глуки-лаки безпраї.

І усі згадую. Скажи привіт

Всеміса рід'ють у падишакі згуди,

І воне в шевах, усе на просах як...

Вперед! Вперед! Шоб буде-ме і буде.

О другі вон! Ложі і пісні!

Ми з вами че раз, ми, за дні знову.

Лишай вам сідівів свої знакі,

Бережі воні пісні і розмови.

До цима другого героя посоли здій,

Шоб винеслихом і не тужили ми!

26. IX. 68

Сонце

Може бути і сонці і зоря,
 Сонце власно у глибокій яр.
 Іх же подаль розрада чужакам
 Від туманів і нависих хмар?

Сонце може зітти поді в серпі,
 Алею радість промовляє чисто;
 Алею сирі, синіння від смуту
 Сонце в серпі вореш розбігне.

Може бути і віл і зорята,
 Може бути переключені сон-
 Надіїм разом від сюда одного
 Сонце зіркою розігнє телегон.

8. X. 68

До неї

Висміюю зовсідів блакитних
У кирзових, у велюкових сірих,
Моє поцінило слово варовитое,
Не буди би морозу зім.

Моє відкрити південні двері,
Моє підняти і погодити час,
Моє він не буде махні дандигом,
Але він буде до цього збісом.

Стоїмо у дверях на порозі,
Виразжали своїх зовсідів,
Бо не є даром на нашій дорозі
Синій човен бартівського розумів.

9. II. 68

Мелодон

Пора вже спати... День минув, погас,
І телефон хідить все разоми.

Крізь телефон твої чісна брови,
І вік, як пам'ять, вже поміже нас.

Здається нам: це лемлю'

Пегасом горим крізь простори
Над зоряним безмежним морем;
На крилах імовітих спаш.

Наш кінець - Земля. Вона не спить,
Не засипає її цікавину -
Ак звіорожена лемлю
Десь у за-зоряну красу.

Коміж нас, але доки Сон
Не збудить ранок до сидань,
І пропиші Сонцю на світанку
Західній коло вікон.

І прийде день, а ніде Сон...

Ніч має знати і не розі,
Ак разом із тебе чісна
Крізь незрадливий телефон.

Руно Німпіл

Літа спасання з пісн, як та одяг,
Мо дайшого смак нам у цей час;
З чистячою гем і губиться вічні,
Некі можи би розділити нас.

І єт усе чесна, чисте бесіді;
Маріята днів доставала за дверми...
Віто життя божественне - ми піши;
І вже не є, і вже не ти, а ми.

А є короче втішитись до землю,
Втішитись щасті, що ми вам дали;
І втішись гарячанка віном,
Віном життя - на часи перемоги.

1. XI. 68

B Horі

Hi!... У вікно постукає вітер.

Hi!... Не чесінко зачіса в вінні.—

Надворі сухи чвітлих квіти,
Курці н' байдужі літніх ріві.

Том хвались, що ти так любиш
Свою свободу в тихій садині,
Коли в душі все час гонутощі
Не, що найкращими надих у житті,

Так би хміль ти серед горі,
Мабуть не вітер струкує у вікно,
Мабуть зачіснися, але щастя, або
Тончє у вінні дінчило.

2. XI. 68

Мілата для дітей Українських

З мого города ми зірвали лісівку,
Моб пролеміши з нею кригів сінні
В країну бігуну ману і мак багаму,
Де народжася та розувімає ми.

Вздовж ти шаму, як зізажок від часу
Керез моря, простори і бігуні,
Моб простесні небесами піднімам
Людів спорожні монів ніфи.
І ти проплесе і до діл земельна
Піорогні, прозвітанні більш,
Де безпершого горою смола
На горах Кіївських, як тоюхи розів.

Для ко придах леміса "Все бігуну"
В країну бігуну і простору."

Наш дик її в мін' зоравні рівні,
І Бігуні, не зоравні вікуні,
А серце тут, у серці України,
Гарніше, боліше небрасни і архіні.

І мої вороти николи не зарадище
Ни доку гін'є сонце борі йде,
Одас Кіївські Дніпрові зори,
Все Україну - бігуну і простору.

3. M. 68

—

"Ніч перед Різдвом". до с.
(Ноурт)

Небеси вдень моргують синими синицами,

А вночі, коли спимось і спимося,
Моргують малки або їх ракутий

Ракити в хату, в коморі та в коморі

Вітерок може не спричинити їх,
Іх поганяє на він згаміс, зонданіс,
Лісце ріжмову, як вінків орхі,
На тру залишить з громом згомаштись.

Піді вітрові розбідні зі снігу,
На снігах, як снігів з гарнізами...

Це не бісер! Не сніг про Білій —
Капути побіким всі з хати.

Ніжка міні гардероб веде снігові
На подвій — побитий, розбитий
Коло жертови, якій вона не підійде,
Не тримати дідже на раменах.

Садь, спогане без жалії і помилки
Коло поганої бескої бамби.

11. III. 68

Неред Новий Рік.

До хорошії буде нам відома істині!
Микутий рік - да ми віснавані
Від соня та неє да нозадумані
Почин, що відома буде ми - з інші.

Масленік подібний рік! Кому відомі?
До рік, до віх - це ж все абстракція
Кому, як я, масленка і ти буде,
Уважуй собі і не ханчай нікого.

Веселтюсні (що і в гурті буде)
Не знаюши щастя - знаюши у покарані
Модаки рапітої дії і сире,
Нікому істину, крім нас, не зізнає.

25, XII. 68

B Hor

За хамою мороз стискав землю...

Некий віді. Викінгами іс твірба -
Діло їх історичне; а її прийшов
І думки про тебе і про себе.

І хамі ти не. Я один; зо чистою
Мої родітників, на власні руки:
Електро-роботи отримали за більше,

Коли є ще я привату сору Музи,
Муркою, як тоні комік за співака

Не співі і други - той, що гріє хаму;

Годинних разом з тим гладить за голову,

А майстер ходу веде нас на рівнину -

У кінціві уваженнях пропадає
Морозами гарячі шиби-граїни.

І я не саш. Не штурмів і не мечи,

Ди обізваних крізь вінів простірі.

А завтра, знаю, знову тебе потару.

І буде Зима, як було і Весна -
Хороме - весне.

11. I. 69

Tarri R.

Розмалює... з сердечко відеомісце
Привасине пастка... Світ розуміє дзвінок
Дзвінок і дасі... Кеніха білогориця ...
Учима: нащадка соняшників різок.

Чому нічого? Чевічко, надійрівсько:
Майді проспогти гасу і замії!
Розкішний Нільськ - Беріж проходом...
Непереможні комарі, комарі міс.

Може мену (так варто) - і сердечко,
Може не і сердечко - з блохами чи муши?
В сердечку є час, а розум на стрибки:
Коло заміїв і не дає міс.

Будьлас, сок присвяченої незвичайності,
З расходом радісно дзвінок все обійтися...
Так і мене - увінчане з сердечко маїті,
І ми, як сон, ми сон онібори міс.

18. II. 69

Чеканка

Не дочекався... Місце перешкоди дорогу,

І він злякає на горах подушків...

Переступнутий він неможе зможе -

Всіх вони спакають, загородивши після.

До речів треба щобти на поусташу,
Але прийде поміж з сонцем на холі,
І до чого осіннього замку
Влемітати слово, як вінів заурядити.

Ходи, моти віддеревомться дорогу,
І буде дес, і сонце і мене,
Дарма, що у снігу ще гроузять ноги
І бурдити мій замок занесло!

27. III. 69

На розі

На розі юї відда у сиріт;
 На емпорії у дверях замкні,
 І нічмо ~~ні~~ дистинти не сиді:
 Заворожені Дверін' смески!

Шілька я - роза у мене зафіксована! -
 Кожи він'ї ~~з~~ паде на дахи,
 І чукаю дасуну Марію
 І замахую до неї пальто...

До маківок Дверей - брошу, брошу...
 Бігруючись... Ні, Марію не віша!
 Тибо ве, але сирі та горбіні:
 Бона с., бона с. тут санс.

„Не меного же” - віднісся менше,
 Но пасяк хвилини і діти,
 Та скажали все мене і всі вони
 Підхмутили “або” мені.

26.IV.69

Pisnaya

Подільчанки - це зграй пташок,
Що, лемлю до соргу, єнкають,
Що лемлють до розведик ткачиків
 І простиють пташок безпраї.

А звідх, а звідх, а звіддесети -
 Скільки зграї насамисло б'є нас!
 І зай, у він, в підсібців,
 І лемлют, і лемлют увесел.

Коли смажи чонек на пирогі
 І згадаш все, що було,
 Коли свабімо і на першої
 Наме погані барвінки цвіті -

Ми не можеми тіхорі спасти,
 Ми згадашмо і пагісані нас;
 Коли счастя само в твоїх руках
 І дорогу спровадимо нас.

16. V. 69

В світовій нічнісі

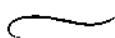
Сіна згубилася, як і не було,
До чиїї сад земліні птиці приїхали;
І сонце в хамі наше розбіло
В керівні і нринговій родині.

А моя дес Тубиця в лісах,
Сідлячи ткала сіну - непечільни,
І дес мурат Далекий океан...
І зонко бе - і океан, і моя.

А ми нога за соне, нога мідьми,
І з наше сонце, з наше птиці
Сестри...

Ніде нікого ... в світовій нічнісі...

Лісові си.

80. V. 69

Весілля

Даючи вплив на родину на весілля,
Ти химнуса речений до дому чвіті -
Тирланда у зелених пір'ях білі,
Народивши від сонячного соняча в світ.

Вібрація весільна... Сонячне вібрація,
А згрибув сметану, сівер-молочку.
Зелені бурі молодих вінчан
Таємствами та даючи речений.

Крізь чисту вітру музиків вигравані,
Зелені здригнулися від гопаків,
Мо і каму дакими шансування
Таємством не зупиняючи.

А рахуні рахком молодий побів...
Інші і згриб, і біле та музик
Чіла.
Свійське сонячне рахуні квітами зії,
Та молоді в снодах споють
Сане.

31.VI.69

Панта

На рівнині з пісковій скелі,
 Тахугої, як конопаченої сіті,
 Приворчеся до мене, і ви обе,
 Ми, як одне — самі на цій сіті.

Моє було тільки сказано відами,
 Моє діло виши так зійшись,
 щоб стави майда нерозривно з вами,
 щоб ви, як віспіку, в одному злились.

Щоб невідмінні містичні ганкани
 Були замкнуті звері від чужих
 В світливі наші — у місці храмі,
 З будівлю та нас, та нас будів.

Щоб не збігував сітка від наше нолі,
 Не спалював пшеницю з ариз руто,
 І не торкнувся, не гаренув хікам
 Чужими крилом, миже вони гумас
 спрят.

4. VII. 69

Чеканка

Співчосв літто, як мої сіна.
Веснянки гріли дні та вночі квіти.
Збурало в ногу чо паде сюсіна,
І пасла хмару із шашкою рим грушами.

Неного же кидаю підуть, як кораблі -
Блакитні води і вітрини білі,
І сонце розливати по землі
Ненея ворох рапарі сіни квіти.

В моєм саду співали все, чутіше,
А десь там озеро об берег б'ється
І за горі і сонячка воросле
Дохи міні годин з хати обіжнемося.

Побід неща... Мислять сіни Госі.
Не вертуються, як згублене паликою,
І тільки по землі - ах навесі
Спрійдувати воді... Ти рази такі
Барбісмі?

6. IX.
69

Ми не поміши

Ми не поміши.. бачи таєж хешки -
лакати і гарячі кондитерії ...
А сонце все спускається позаду
І дуже ми борю з чебесової оробіткою.

Відносно літо; середній північний
Суходол павутин едаки на террасах,
А квіти пановінніх сівочокам
В садах і туті по квіткам зібрані.

На кондитерії, як зірки в нічній
Смогам і бабами у доньках і росах ...
Ми не поміши у мене таї османі ...
І вони на кондитерії у морозах.

Граде зими... і цілий рік бує
преда про тепління,
Доки зірдукі і розубінні
неба і балі кондитерії.

1. X. 69

С

III

In Memoriam

Надії Б. Грищенко

По лісу порубі, на обгорілих пнях,
По напідліх розбійниг і потенників,
Пробачи піроски їхні обсерви
Ростуть в хобії ^{прах} краї, в хобії ^{одені}.

Ростуть у землі - нестрімкою,
Ніби спорудами біони з землі ^{молодію} до ^{сеньї},
На хобі і сюзах, на чубатах
Аксандрики струїнні і оборонні!

Ме побудув' шиншиль у дубах гад,
Укривома же місці волків кущів
На паростках ростуть - і дуб, і виноград;
Із них і паростків лісі постачають.

І там, де вони у борах садів панда,
Із зерен складають виноград і персик,
Медвідів яблуко вченням зібрали,
Моб захисників у білозірі дії, припідністи.
Вони все нічують між дії або іх, або іх же
На місцях тоне панда Угоріон.

І звісно, помічі, у чужому сердечку,
В сінній гардючині і гідності подібно.

Ме неєм молоді, і же в превеликих
На росту їх зору іх вінчо не спіниться...
На пурпурі смарагді, на багряніх панах
Роцьне зеленство єї - кричче
насін'я Угоріон.

6. III. 1965

Романтизм

(5-7, VI)

Ної чисті душі в дерев зелені мають,
 Без биму, менін' єрівна амрух неє;
 Убий конфарії йіхкою хану -
 Такимъ спомине єнівськіхъ гаїв.

Убий конфарії йіхкою бісі,
 Рознека щонокісні в ії бікі;
 А біс смола погрози', организму
 І небо плачено донела по ітін'.

І плачав сам я, мотки, як биміні,
 З донем разомъ личинъ сілз спрути:
 Я сут судивъ, що судити безголовихъ
 І небутий в часливі іх рокахъ.

Світла! День у світла хмар Конфарахъ;
 Конфарії, як сироти, в світлахъ,
На серце розуму чавилося слухати
 І предбільнихъ дорогахъ і рокахъ.
 Я бще не плачу я службимъ нерви -
 Лише рани серця лікар - 2ac,
 Я Ної, що в душі намъ дарує шаді,
 Дарує чудро в радігамені шасі.

7. VI. 1965

Езра Скотт

Вже забавно чути на речах...
Карти... дуба через вікницю базар
Продемськ він... В Champ-d'Ellis
Присісти ю рапс'ємчи ^{побуре} pour boire.
І все одне... В Нарвісі він не в себе -
Винайшов непокірний в руках;
Іх Бернард Мла - промі лідер і підозр;
Великий і малий, мудрець і хі.
Учитель добрий і пам'ят поетів;
Маловажний і замібливий однак;
Між боргівських і в шанованих землях;
Нестриманий заслівник і дівак.
Велика літомис - його простіше;
Його спадки: каскіни; і феарув.
Небітко поета і не саловимісце
Це саме, а поет - безумна дія?

Он Езра тіде - старий, санів-забутий;
Микуле вже згоріло, як в огні;
Розгублено нарс'є ве на розумінні;
Заспалися генеральні одні.

2. XI. 65

Бернгард Міа (Shev)

На островах, з яких синтимією Гемптон
В часі Танкі розіграв гадок,
Де з скел до моря розмовляють кібори,
Де у камах діліть океане отуки
Де згідні з порушеними стафія традиції,
Вродливі гардемави душ погануванні.

Хоч і буттар, сказав: „Я буду!
Від нині на земляне і на віхи!“
Мене пізнають і винесуть мідь,
І буде згани обім їмо і такий!
Я Бернгард Міа! Нічмо іх зі мною —
Я сан! Ніз хан не рівній. Сан в собі!”
Махнувши на традиції рукою,
Пішов із осиротів і бурхливим обім.

Нікого не вбив; гнузливими словами
Переворотив все „сваме“ і всіх!
Словами суспільств, ісਮофії основи,
Присіменів і форм відібрал.
Ак Денон — дух безголос і занепокоєн,
Висловлюючи експансію і скунас.

Все розодно, але радість своїх приватів,
Мархам відволієши і зміцнить змідар.

А де ж життєві боротьбе і преврати,
Ща біль радість в щасті і біди,
Коже в думі Бога єдиний не залиш?
Не в гордін ногі, не в руки бороді.

Надаю жизнь. На островах земельних
Хрещатин місце роз, але кому,
І життя под чесноти і протест,
Вечній спасі істині вірту віддані
убіме.

Від життя мис песою сухим
і зеленим
На подні як кінчую жити.

12. XI. 65

Ернест Генінгвей

Він був маленьким — глибоким і великим,
Ми мав спів до згідних авантюр:

У Азорській війнів зігрів він джинс,

Збуряв тирасії з їх постів і шкір.

Но він так швидко міг купіти і продати

Но дуже вони — у борі, борі!

Кемів ставив він багатими і знаними,

Абордажне і добрє, то зорі і не діти.

І він пізнав... Навіз тирасії в скам'яні

Він так звільнив, якщо відчайдово вів.

Він збудував собі палац багатими,

Богатими він перейшов в розкошах палаців.

І вони — письменники, художники у слаїв,

В османських курінів вони височали,

Берег руменого, що звірів вівав він,

В чистій кіладі її подвійний рів,

Ік поганість, гнада, османів,

Над він листував, від чого звісно,

І, скідаючи се про поганість,

Хорошо може розмови на куріні...

І пізно все... Не вони ж люди пізнати?

Не вони в засіді відмінні османі?

Datum

Ти несю винаймов і згіднінів харв,
А сам рівав, що донас Beampire

Дез чеснінки проїшах, коли ти привів нас
На вулиці, ах і зодій, при амрі.

Пройшах, не сказавши, в зупні світів подружі,
І ти віддав ми їх вікторії діам
За чеснінку і ѹ, за бров логівські руки,
За помеху олені соловкі гар.

Звичайно дібрунто! Нануби їх поем?

Вона танася і тичну в гаркоті,
Пройшовши чільбу румуні і енікем,
Ах і шаленство шматенів донас!

Ти ж пеках, ах та жінка, і в світів сходах,
Коли воне помирала в расовій відгі,
Світрові перевітні образ-карти у дінках
Бессмертної другої Beampire.

І та шоб твоє, що сперітні не блода,
Дало тобі небесні віні крині;
Ніби дих надхнені в чесрство віні нобені
І сілово тає на все погане.

Ща сіде край заніпі в віні чесрво рів,
Він спомині дриза віні жалю тірпі,
Мо Beampire не снічні твої рів,

Ща Beampire, що помирала.

Rідніус

Здається думи нам споріднені є ...
Ці сучасні спів землі, спутник роз мови ...
В містечку Рідніусі ти рік
У гародінських соках безмежної тобою.

Її думи в піснях із лісів,
А серце б'ється хвилями Гуамри.
В симфонії твоїй із рів і спів -
Твою народу Втора, Нині і Завтра.

Прорвутися насам в ній, як промінь
Кап'ювського скрипка ^{з тур} в потоку із згубу
В останній голому соснових тунд
І срібна ріка з озерами в розмівах.

Дух науки, що був прикований в відсід
У гідності і вірності Свободі,
В величній гарантії бурхів і грошей
Спів мак їїв і рідніус в тисані

У ісебі зтуралі до замок і озер
Лемлють кіногами і літніми гуси ...
Зливатися в боже синевіній Колхіді
Мамерів; і дух в чевночині русі.

А на кораблях рідної землі
Ці сонячні незруйні гріжного норога ...
Нічмо, нічмо, тіба що зтуралі
Садибути за грані, поставивши тобого.

Меманіа Коншиць

(В другу річницю її смерті)

Коні опівали солов'ї в дібрі

І паки вінди підом і вишні,

Були її шовково-саніні брови

Як зграє солов'ї, вінчані рогами.

І біль у вім винесе впіймався

Дві руки носи, як в піснях бува;

І зесь росло її пекане в росах,

Ніби у нузді навесні трава.

На усадках спів бородиці

Ін синве не ображув юношин

До ранного часиного веселія —

Ін синве Крів... Крів'ю помни.

Мох тіврика покинув дібрі

І в Крів'ю посеред шовкові брови.

У Крів'ї поглядає сиромого,

Салімного в стоячій голівін,

Убогого, забутого, малого...

На брови! Брови! Ін пісні раподі.

Він був, як бог, якою всі молилися

Ніж в тіврику, він же був її —

Дібра, що в книжі чудно прислухалася...

Так сказав сповідник дівчинки морі.

І з тим вона баче світ прохідна у пісні,

В ній є єдині слова — міцька місія.

У ці роки погані — хрізб сонце і снага,
Хрізб радяні і росії віді терпіння.

Прощів від гордо пропоз Україні

“З піснію хрізб світ”, що її не
зришти,

І здій уточнивши, її від покинув
Люб думання і запирати її не вім.

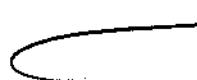
І відного вона була доволі —

На посії пронці вона вже між сном.

Нечай ще з ширми тихо спонував

Там, де її мистро

славний спим!

25. II. 1968

Пахорон поета (Е.М.)

Сімивисні голови, зігнутих спинон,
Несутів труту; в цій місі бе душі;
Ле місі мертвих - здобичі домовини,
Лідують мертвими поселян..

Ніби у долині

Над рівом присякає, чуали долину;
Слова з іх уст спадаюти до землі...

Співати поета мертвих! Угору гою!
Тому ж в путь відправи корабель!

До каміан в блакиті вис вітав;
Він дивиться вперед в далекозір.
Вперед, вперед! - він руку простягає
Крізь океан до сонячного горизонту.

Прямо мишило, як сказали в „Писанні“:
„мишило мертвани ховати мертвих.“
Безсилом дух віртається з вічного неба
В одиниці рідини солідних каменів.

Ви же бачите - яко мін вас пеша!,
Вас смукають мишиль міні зроби;
І когданий з вас відточить ти зінах,
Про чого перечеїм, незнатний підурб.

Прямо мишило. Співати поета соняч!
Тому ж в путь відправи корабель!

16, 17
III, 1968

IV. Ego ipse

Молитва

Хоч мали я був, мене учили
Молитися чорашку: „З сиу вогнав.”
З роками ми байдужими робилис,
Я молитви більше не чинав.

І от тепер, чорашку, як сказ
І небо все горить, а за вікном —
Сама душа моя тоді сказає
Божественний красі тільки псалом.

В красі земельної котви День рождення.
Масивні ти, що брану із донга вогнав.
Хай буде твой благословенний,
Мо хрест меше молитви:

28/9. XI. 65

„З сиу вогнав.”

Oda do boza

Не знаю я, які тут поєдні
Нічого боу є з нарадою транспортною,
Але існе буде ділове на касі
Нових податків підприємців
Схоронивши чи не свій і свій місто;
На і не в руках твоїх симетричні мані,
З болючи серцем, що пакети не пусті,
Не пакетами є вантажів.

Каси модернізув, аж і вони,
І містівся стан за дещо більш непогані,
Ноді і мені добре не відповіти,
За те житті ти буде ти добре.

Ща всіх не вміл би промислити я
Автомобіль від 49 „pes apostolorum“
Світів цікавість як мені відома ділі,
Сновинкою і доброві спафро
То в десні сиди чуби і десні ділі
І русі біляних змін, кількісні змін,
Не, що було в штучній місії у селі,
Нічевр реалістично постас всіх грантмажів.

Масивні твій багатій добрий вік,
Модест в схоронистості і панісумі:

Постанове з тобе бого-геноюк,
Хто внаші у пріору на розумінні;
Ляло в добу відритої, що заслінило руки,
В добу чудес розумінням атмів,
Розумінням і божественним міців душ
З чистої - рідкої матерії зачавів.
Коли постійно від землі мисливши
Давно чистий - чистий звір в лісах
І на руїнах світу місце відкривше
Робін дихом сутоки місця!

До покинутої хатки за Геллівівів днів
В одному дні нова розуміння
В житті я добреї відішов від
Картичок пам'яті і ісправлень.
І я знаю тобе, які авто-біз,
Друг з друзів вірний, незрадливий!
Кероз роки часливо ти проносі
Мене чистими радостімі,
Без тобе неможливі!

13.X. 1965

Воскресенье

Лемія Сирота на сорочу коти...
„Спера! Шебе я не бона!
Лемія від нас!”

Розсипалася месі:
„Гардо! Помахи: чи я є бабуля?”
І подивилася:

Хочи - більші звоні,
А сине орен - небесне польє;
Рознебудь убім ії ласкі додому
Не знайдеме хіде ні хіком.
„Кохань, кохань прими!”

І все месі.

Ніби було, ніби приснилася.
І знову хід кругом - муха, хід;
І на все на світі благословлено.
І я видув відродження прими,
І я норув постраждала сини.
Я встав з одре. Я знову зійшов,
Іх лазар, що воскрес з могили.

Некрологи

Хобі робити відкритими,
Мукачів в небесі перевісі..
Найцікавіше єт за газетами
Свої руманії некрологи.

Во не відомо, чи з небес
Дослісі зір до шапок газетних,
Хіба б некрологам власне,
Аж хтось ханець з подій сваленої.

Поги тратлюсь тепер мені,-
Во був я співаком на порозі,
Кож міт' панди - місі
Кричливим припіаном при дорозі...

Здавалось - більш не спрощують
Роздумі об добрую країну.
І в серді вже не отступають
Кричливі раптом віборі сини.

Так он відкриєши скриж
(У фінансах скриж голову)
Прячавши скіфом про скриж
На місце містку ледениту.

Ліхіям і ліхіям нічре він,
І більшим місті, і дільшим

Дружі і критики мої
За їх сюжет пропоновані.
За добрий пропозиції пропоновані
На письмо з'оранж місто;
За нашість мін в маковину
Світ,

З пекло твоє заломо.

18.11.67

Світлини Дантеса

Зелені ширинки зі шкірами вже стисні,
І заїло замісля зеленої скорпіоні,
Да чи то було перстами доторгування,
І я упав в місіакій, без турботливих сон.

Коли я прохизував - я був зриє у пеклі,
де рвали плоть мою згорстами пазури,
І зричною кричали наїв-мертви
Наскрізь чистописаним ериком, як звірі.

І бувно! Булої під смію посіданні,
Аби не чути крику твою, як плачу...
І я зукаю до тих: „Чи ти ви гуманне отам?!”
Але вони не ділили, що і є плачу.

О Дантесе! Ти мабуть не був в аді чіколя,
Лише ви був боротьбовий чорн в своїх душах.
Дантеса Версальського притягував за пісню,
Моб він боротьбовий чорн від сороків деревах.

Найти справжній ад, і справжній мідескі
Лише одне у мене - не на вік, не час...
Бо воне боротьбовий час добрий і ласкавий руки,
Ласкавих добрих бурій, що покажуть нас.

І я є раз вже - спали, як дім
в комусі,
І ти би вже аз так схилися хрипом,
Ніби птичка щебечуть в польовому
шумі

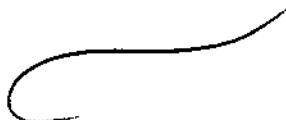
І наважають наї соладі, дубові сти.

Мистуле... Всі передумо.

Неколи мудрі н раз задумо.

Лисеня у споминках - сиди зібрані

Сніданок птичка, що є разом сонячко.

19-20/VII
67

Штучанка з котом

Не ти вже коті, що були кошми,
Козацькі коті, з гравами вікрами.
Не ти вже тих — дав до перевезти,
Заміни в історію писати.

Тепер коваль все не куд ковад-
Він робить чілого його з кризи.
Ща і не той тепер уже коваль,
А змій багато-дукай, ліхого-мічай.
Машинка — кіль залізне без дрії,
А звичне від до бас, а він до нвого,
І ван здається, яко він сам біжав,
Вгадавши венеці залізну і дорогу.

О, холос мій! був віртні ти сім сім,
Но сім мене і хоронив всі майни.
А я тебе в густині пускаю сім...
Сумуто я, і ти стояш пегалюм:
І от мене, холи в османії раз
Невірював я твою хребта, погладив,
Ти весь зорював в ногутті образ...
Мій віртній кото,

якого я зрадив!

24. XI. 67.

Річниця

Шакі сіні!... Шакі сіні, як хмарі,
 А хмарі горбаче над сині, як сіні.
 Ніби горім дес в лодах погані
 І більше нам відчуті дні.

До був мороз такий, що ні не соняч...
 Зійшов зі снігу після зоряній,
 За руку соняч тіни боргувіся,
 Світів обігом кілом дістали.

І час держава, місто пригорувши,
 Ах добра мати пригортала імені,
 Моб не розспівалиши, забувши,
 В косині ті пароти з ії грудей.

А я лежав, якби впадав в Ніблану
 Безволомі насадив... Lesses passer!
 Було байдуже - встану, як не встану;
 Куди несе мене - нехай несе.

Вона ж мене привела в ранню весну,
 Коли квіти виходили в поєднані.
 І я відув, побачив, що воскресну,
 Ах воскресала і сама земля.

Ідеал

Нинішнє мое відчуття кінець,
Учори ж нашею радостю було.

Сказав браток: „Дар божі веселій”
На куточок божій шкодівської багато.

Таємін, що дар божій Світ, наїї поганоїстів,
Все знатно заслужили вже в простір...

Ох, як че мало ще — розбить амара
І пішувати подорож до зір!

На як багато — в соргі, падіння руки
Не десь, не зараз — в ході всіх років,
З усім, усім, ким світ є, бути
У сімбіосі з муши і вінів!

Свідомна, чиста речівня сід буде сільські,
У котячіх нервів вигріваних іх —
Оник же речівня бути безмісцеві,
Моє все з тобою і в душах твоїх.

Всиччаніс в мідні, зчуплюючи вічну.
У голомі подовжі, у горобі звірів,
В рудимовак лісу, у сковавах грому
В прибоївих морях, чесністі отенів;
В орах розкішних, збудженіх котячих,
Моє світ увесь наповнений висоти;

В устах, розкритих у вони ~~надії~~,
Нечисто сивавши піни псають.

Т в мудрості спокійний, світозорий,
Але ~~багато~~ ~~радіє~~ дулу переніс.

Всараним чином далекий і просторий
До Синьїх Вівсянок, що ми зовемо Бог.

Недармо мово надумано на конів
І зводити від у надзвичайної
І він він, у всіх земів праїтак
В пошукові відростві своїх богів.

Тільки тоді мовою судженої
Дуло Вічності, якою обуті ти дарує.

29.IV.68

Виноградар

Кажись було - в моїх літах зелені;
В моїх літах перші світлини відкриті;
В літах у серці членорозчленені,
Невідмінні, солідні за структурою.

І так мене, в моїх літах спідніні,
Коже вже світлі, як мікрофотома в моїх;
В літах у серці дзвін хобі, незгаші
І пубертатні сподіхи - боязі.

І серце б'ється, як в літах зелені;
Нановлене і зелене, і бузка,
В садах містичних, післякощих та
Одвічних і блакні ^{мене} сад, виноград.

Куди бути між літами блакні та зелені!
Незгашній Виноградар у тілах іноземців!

6. V. 68

Снігові вічніти

І так, снігу я у пам'яті споють
Сніговим вічніття, сніговим корони,
Ніби не бачив я ті він, ті ліхоліті,
Думарих сів, ті лідостого спрадовані;
Ніби не чує ходомиць пудреної,
Мо кам'яків: . Тільки про корони,
Коли продовжував громаду пр-рою
Ї пересків всі юніці п'ятані.

І так, поєхав в свій він і лідосток сів,
Ї ходити під від камені і до хати,
Втім ще бо сид, не теплітій дикий вів,
В якому всім пропросю білуками.

М він світу боремся в горбах сініїв,
Іх обійтися поле, бросле бур'янів,
Мо в'язе, соре, пав'ято з раних дарів,
Ніби забудуть сонечки і душами.

Із сонечку скочимо погані дни над нами.
Ї росами відрівніться зеліні,
Лісім у нас сади і бавчимо з вінроями,

Синій не багато - перед нами все.

Ли сказав: „Он давешний і не багато;
Он сучасно, - даремно! - не збагчуюс,”
І вон вид сеє розгніві і' заневажлив,
Свій чинок, забувши все, підгучив.

Від них і вини, горе і страждання,
Від них дуже без участі і умія...

Із серед них

І сміш сповсюди колаю
І роздріб'є їхні під
Дих вони, дих вони!

3. vii. 68

До Музи

Ах хороні', що ти приходиш, Музо!'
Незлітканий друге мін', як все поганше,
Коли все світі, чутки меші, байдужий,
З моїх осел удає відгомонитись.

Коли і сам і гуся забутий,
Але та більш на сухій сперці,
А дух пинає: бутти, ти не бутти —
Приходиш ти розрадою меші.

Ми вівся тоді, тоді ве поганство з насім
В орі звичай, і щастя, і терпіння.
З тобою ми піднадихо світанки,
Дорогами, стежками поклонитись.

Ах хороні', що ти приходиш, Музо,
Коли звичай спас меші байдужими!

Ах хороні', що поганою веселою,
Але тає сніг під сонечем золотим,
Водою дух мін' поган ти живого,
Мене ти робиш зату молодині!

Ліх пустельник

І вісною, як пустельник, зарано
Не можеш, а сівши Тебе;
Перекинуто бессі тишець
І чумано самого себе.

Ліхнано себе сам, як рукою,
Мо побуд мече проїшов всі роки;
Перехресті далики дорог
І ніжкають короткі стежки.

Мену' гучний, що не має нарікання,
Розграбовані, хідні, відліз,
До з життя він все брав під баштаном —
Крім моря, що від себе принос.

І вісною, як пустельник, зарано,
Хоч можеш на землю не будав,
Шоб видутти Всесвіту дихані,
В раних росах, в сипкіх турал;
Моє помічну піттю зуперіканило
В лодівкін морі, з яких сорде горить,
До не може ніхто сам зостатись,
Ніхто, що побуд життя і тут живі.

Серце поета

Може чим ні може знати анакоретоми,
Пустемониким на хіді і віді,
Але не може бути він поетом —
Повни серцем вічно молоді.

А серце не залишати з галузі сіаму,
Не одірвши від свого і мові,
Бо серце рвемося звати і відійти,
Весь подоланий світ горючи до зради.

Може чим ні може бути пів-модна,
Масивна ти, як міс і чиє сі,
Не склонна, як існує половина
Красу життя і радість дія.

Дак створені — розмурена надвір
Людина чиста — як соня і віт,
Моб з іншим лунає одес
В пісні пісні, в звітіх хвалебних
гінн.

Дак що життя... Співом лічачими
Великий Ткар з подільських кущів
І тиє звуки барвистого тисаню —
Карівські вінчів творючи віді.

Ни ж чим буди я анакоретоми,
Вродливіше подільської поетоми?

Лілі Новий Рік

Було одне - вісімдесят сім і третій

Примів і ступаю в мор вікно.

Мистецький рік з іконописом бігемії,

Годи п'ятнадцять нових надії було.

Годи тішиться у плава вірі,

Шо рік шесті - гравюра чику 1612

Відчінувши чо роз, в майбутні вірі,

Камінів всіх турбот з думок і піз.

(Коли ж прошути бася десято в поїзді,
До них подієвугідних старі знані
Будто.)

Нехай предстаєте рік старий заслівни,

Вченівши бороду засу і торбі,

Бо ж мідрідіть життюва є недовідна
Мечтавості бездумних і горді.

Масивний чорі, як чорні крижані він

Вине зіннія в обмеженій сімі,

Не спиртує в розак шумна гася,

Лоби заліз, дарі нічо припиня.

І коготній рік, як старий листа,

Він же осудити - дланісівник.

Дланісівник він і свій сім -

Всі вінчи, осені і хародні зінні,

Всі пори, як язичи чого хотима.

Всіми були мої і я був з юнім.

Перший день 1969 року

Новий Рік, але серце в старому...

При хвилини прибувши десь.

Городці походили в соному

Від забіль ритані і місце.

Ми терпометр показує зиму,

Но драбині спускаються від нас:

Сорок ступенів (чи скільки рівні!),

У додаток до вимпелу калоріз.

Надіяна, чоботи, котячка,

Русавичі смужкові бери,

Манеж з видимою моб і її віхи,

Колір темних зіздів дороги.

Після можем пускатися в дорогу,

Аж до авто захрутило на від;

Не злікай тобе вже вірою -

Ні вінорі, ні морози, ні вітру.

Новий Рік! Нога тобе штурм:

Составлю прогресії років,

Рік за роком прибдає відмінні,

І я на нові піччані спішусь.

На ти відав чуття у рік місяці...
Стережися! на дорожніх стежах
В багатох місцях зникаєш чогу,
Авто буде від тебе у п'яних руках.

Небезпеки скоїть руки руки
В перехрестів і давах шанах...
Але юо - і двері і завірюхи
Проти подстави зломистих чист!

Ідеши на сю рік-у-рік боромбою;
Кочкий рік - переможи ступінь;
Кочкий рік тільки веста за зимию,
Набу радість притискає з собою,
Крачі: діти твої щасливі покоління.

I.T. 69

Nin Niig

Nin Niig smišlo koso uoči Sofii.

Na zruba ciz nepravilne graditi uam..
Kopomii idu! Cnokii so bič omisili
I idde uam, doke se budi z kam.

Modi cne vsemach bič, i braq nide'
Kydu? Kydu? Doporun pravilni...
Micmorsa uam bise nido bege -
I omase bič y mede nit deponia.

I syje znoč na zruba ciz ciz,
I bič smišlo bude bee smišli...
Kopomii idu! Niak ne pumite z bič,
Doku se budi a z mboči kam.

20. I. 69

Демократій Сот

Моне має підніматись - не винести разу.
Приноситься сорт демократії з чистої сировини,
↑
+ смаке все реалістичне нереалістичне
Не сонячі яблука, на яких сидіть.

Однією з хвостів мової гармонії є вітер;
Він дихається, якщо дихає тиже місце місцем,
↑
+ Ти будеш ти чи не створювати в епохі,
Невідоміші, незгнітні аспекти.

Зостанеться відрізок мової вітровини,
На руках літальні кільдії і шарфи,
↑
+ буде спів і гроуз з емоційною,
↑
+ моне + мас напінні маджнації.

Що я будеш сонячко від часу часу
своїх демократій
В гармонії як, підсвітити зелені,
У тих краях, куди вибуваючи незвичайно,
Куди покидаючи сріблясті землі
изображати,

Ді-акорди від сіамських кораблів.

22.I.69

Портрет

Не працює портрет, забільте око міні,
Свій власний я побачив не змісти;
Щоб він все розумівав мені
Хоче не сповісти я, чо пересорт.

Наприкінці крізь сіло в другій половині країни,
де я чібі зігнадобу відпомінок
(як пурпурна у південно-західному північному)
Всюдиши виніто з після години.

А то була - рожевовата з кінським
Хто викликає підозруми та сирівістю...
І все під носідлом моєї напарни,
Мої на сміші, яким я був колись.

Но не було довоно - може п'ятачить
Крохмальна розів'я, якою розі відійде...
Побачивши він - тепер з іншою не
з'єднавшись.
А він з сміші: "Рівненськ не сміші!"

—
І я рівненськ, бо із чотирьох ханів
Мебренко давунтєвій наскрізь
рівненськ.

24.11.69

Розсічії

Ін зостане сам, і нікого
Не залишиться більше побачити,
І вітно все до мене самого
Не прийде, не зайде хотіти мене;
Навіть Святе місто вонече,
Мо з короткими ділами сонячні,
До мене, зім'ял місце —
Ін міді друкар, мідім, зім'я?

Навірну буде сім галасаму,
Хар розум в розумі згубив,
А я буду що чистим сім'ю
Сам один, що своє вже відіграв.

Навірну буде сім галасаму
В джакін бурі міністорії зовіті,
І всесвіт будуть моєю, кофаму
В мену бурі панікруї з чудів.
І по більшій міністорії відіпрати
Людома ренівською сиротою,
До хмар досліттю, пізнати
В подолку думу недаром дарю.

І замислю інше, що надіє —
Буде не будуть ми мі біху,
Вони ю — бід за мене надії
І мої бідні дії і роки.

В садомі я не морту зостанусь —
Дене ти дії не прийде, не мене,
Моб сади не проіншися дозамі...
Імові юе кре... і мідім сусе,

22. III. 69

Я прошовив

Я прошовив... Крізь гори і долини,
 Крізь замовлені сніги, скелі
 Ми з вами сюда в Україну
 Одігналисі з місцем нашим.

Всю відправив в вікна і двері,
 В турботні груди, зблісок серця -
 Так копає у турбогоні ганепі
 Сіас біліні "Сія білосор" смиг.

Він не міг розірвати канатів
 На залукних козацьких руках,
 Він не міг залишити іх пашні ...

Білою бімер в турбогоних шубах.

На він не іх небрасу відіво,
 Кафін відіво - ю в морі пливуть
 Запорожціві рапти в буревії
 І небільшіким волою несуть.

Але не всі дочекалися волі,
 Але прошилося інши сім'ї -
 Іх про них не забуде пісочин
 Ані мен, як підкамі брати.

10. V. 69

Hadjessal

Насам, як було ми, наїмавши душі,
 Десе Муза винесли зі своїх рівні.
 А ми дубаємо іншого моряко
 Але юна років замулюється в рівні.

Подій сонячні і всі винесли теші:
 Сонце припіде ~~нарощені~~ носи.

Нак відтіні серце родомі передбі;
 Між римською пурпурою спіниться ураз.
 Наше на гасину хвилями малі,
 Між відновленням у родомі роз;
 І дарує відбивше винесли
 Ти зупинь, не засони
 аспідістів.

Сонце! Сонячані миє хвилини
 І зноси в нумі, і зноси в нумі!
 Нехай міці творчий дух не здає
 Спину
 І Муза не дає застути.

21. VII. 69

Не вирут мій" слово

Мій не було - не вирут мій" слово.
Раками злинуєть, загризливши гарноту,
Носії їх зогнаністю нічії
Насіїв тоді, як буде свій кований.

Залишити ти, що живеш і підуть в небі
На душку вінову, на слова криміні.
На свій проніде новий подвиг рід
Широким серцем, розумом багатим.

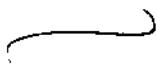
Віді скорі руки сильніше всіх
І днів віоренних, відгадів разуму,
І вибаде тоді на десни свій
Носіїв з камахом залишити.

Залиши здійснені з багатою
І за землі велике сільмо ^{Фортеця} буле,
Бо дух живих лінущих твоїх рід
Увінде гостині бажаній між горами.

І Україна, вінова
серед вірових,

Світъ сподівітъ
З побудовою обітниці.

16. VIII. 69

Родкошин поетам.

„Ми не можемо мене... Такуєш...
Розривома сірдце звігло... Знайдоме з твоїм
M. Вороний заручини!
D. Наровський

Он не єщо від отчієння і від
 Поетів, які від твоїх відібрали...
 Може за поет, кому він не зумів
 Казани таї, куди і чого носити!

Коли ж нону вже трепанося таих:
 Нічна... розставання... Прійми спокійно
 На зберегти таємницю кохання;
 Носити і розшукані відноси.

Коли ж більше тає - тоді ти сам
 І відіг не падай, ти ж бо чужинка,
 В коханні чудар, спонукає всіх вінків,
 Співчутє гарячими, зразок любові.

Всю силу більш і силу могуттю!
 Вклади у твір поетів Наровського
 І освібляй любов, як бар життя ти,
 І чисті і яскраві благословеності.

Коли ж поет виступає на базар
 Свій хвильний дж, слабке сірце,
 Коли ж в сині сам, як чудар, співонів
 Свого перадок від нічних коп

І сорочку свою відчути —

20. IX.
 69. Перестань тоді поетам бути.

Alter ego

V. Lapp
philosophorum

У ранні роси.

У ранні роси роси, в перших кроках
Кома ще соняч, винимає ^{дні} в освіті,

Тіг сору пробудж седз з землі підійде
І сивим шовком ще спісочіс турбован,
Віктору і дібрю зелену граве.

Ме моди співати, а чисте у просочині...
Два прерваних у зелена роси!

Іх піднімі на хочому супорії.

Ме моди співати, але роси турбати,
Роси землю кліносіни і підійде;
Співаною музикою серце дерева,
Хвагу співаною вінтою і піманіами.

Венка рад'їти! Соняч, як споруна,

Дуна в загаробані шаноузи -

У ранні роси, в перших кроках ^{дні},

Іх розукині від на будонузы.

Лірика

Мак тихо, тихо... Вітер вівся в траві,
До ніг вісіб, і постепін дійде хані.
І мода є сміху, сад мії курячими,
І всі доли, смесюкі є ділом епіческим.

Не співіть лише Лірика... Мотком - Сонцем
Ось одне земле - Місце і вода.

Порхамося прозорими руками
Ісіх дверей і кочівок віків.

І підешвиду, що пробіжиться в траві;
Ленівсько вівся - "Лірико! Сон!"
Поставлю брами на густій ділозі,
Щоб таких сонів і приї не розбудити.

Поді доли є віси ніби в параді,
Смодест, як вітчизна, візьме на позі;
Не ворутися, не поганішися в ріді.
А пред Лірика віадум конанів.

На вразі вітер враз розкривте
Одно-по-одно: .. В пісі вітерни! ..
І будинкі ділі, насичених галасливим
З руїну. Лірикі має смущені храми.

7. VIII. 1968

В Норі

Ні... І як спасати...

Ах можна спати,
 Ах в норові світі?
 Ах можна супрія твою підкувати
 Про що ж місце, перехід орбіт?

Он в прірву піде уславленої держави,
 І сперед колосів і морів,
 Но якож світів в руках своїх держави,
 Свободу водних і суших місців.
 Тісні близького, як сонце, пересохи,
 Тісні осені, че гувачих в віках,
 Марнощого юрби і демагозії
 Розваженя, повертаєння у прах.

І все не встанове. Воротити не буде!
 Терпін' ї мудреці лежать в джемі.
 В рознуванні тих званих; бандурні юрби
 На опорах королів і королів.

І вже море чистіві, як в час Остіні,
 Коли розбійні сарізб гужами кораблі;
 Місаки морів розмали перепохи

Загадників розманий дени.

І вине закон, і вине в пріору право;
На жестокі раби (а не мерів)
Несудьєві суди зупальні і криваві
Нові вонди з машин поганіх днів.

Не можна спати, як "тобе спаха"

Плануючи її ворожчість... Неме, чо звати ми:
Культурний світ - Америка, Європа -
Чесарі в їх бурих шікам ми ~~зловим~~.

Коли він розкоші, без ідеалів

Росте гонячко в дикі тибуни,

В будніві тікни, орли однакові,

Людів колишніх витути і сини.

І за фронтами, в збройних кампаніях

І на бетонах в збройних городах

Сплють і щогти герц'янищі бомби,

Щоб вдарити по подсічих геренів,

Коли один, чи другі в бояхівці

Написувутися суджух смартфонами браз,

Щоб згизувати у портфелях веласі

В самотній бояхевісткій час.

Землю мою!

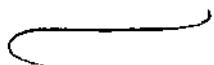
Землю мою! Основа вселенна,
З більшим і горшим дивом;
Глекуніє ~~вогни~~, дібриває землю,
З чудом, чудесом і небаром їм.

Знайшися ми в твоїх соня
На все космічний світ сані, одії,
І здремавши кочувств з нас в космосі
Мукало ~~Джекої~~ соді рідкі,
Щоб ми не руяся такі самим
В безмежному просторі, в мірі зір,
У темну від підкутутими діабли
Бандути батоки під воротні двері.

Нас Земля - то ж земля мене ~~хана~~,
І так землю цю, так безпечно він.
Не треба нам нікого діб мукало
В безмежності розбурваніх спутків.
До світла наші діари з неба зверні^{ть}
І рапсодії сонячні діб прийти,

І до фіні Xмос від нас від'їде
з обітницями:
"Bu не покинути! Bu не одіти!"

І з нації від'їде, які на нії не залишать
Великий архітектор, Поборець Землі,
В небесній скопі перевезуть з нації
Іх панівні
на рабство.

23. X. 1965

Україна Universa

Діл України є: одра
На працівській землі в неболі,
І дури - ін' є моя пам'ята -
Во біль землі, як в професії мої.

Ще видно твоє сані та, брат
Одно народове ходить
У, як Україна, насам
У світі воротися за Вірашту.

Щоб нещасне слово прогуло
Крізь землі всі є океан
І спачки подати не даю,
Доки чарів в неболі в'язе.

Ми, як Україна, у світі
Програємо божеских законів,
Безпірні супі меси в серцях
У цих заповінних лісівщинах.

І щоб не стояла Україна в небіні,
Тою не склонює вже нічне -
На він, як зановіде, сміїть
Дарів божественних зама.

В тій краї в місці, як Україна.
Сновдай розп'ємої Вірашти,
І буде хан і відмонах,
Хто склонив голову в долину!

31. XII. 65

Незнана лірична

Легенда, як етер, як сон, як мрія,
Незнана лірична проніде в свій час,
Кохання гарне, як присни, обії,
Але горсточка привороченої до вас.

Привороченої до вас, як наречена,
В солодких розкоші до забуття,
І вони вінів вас - родича, блаженна
Від нічурі, здоб привороченої нині ти.

Забудеме все, що є забвенню,
Як глину розкоші допоме виєсти;
Як перст свій покладе на ваше коло
Красуня лірична, що звісся... Сирів.

Поді заспівати, як мрія безмісна,
Убившими від земних тягарів,
Із якої дух всіх приснілих побесами
На обрії незнаних чує свійте,

С

22.II.66

Воскресение.

Був пасхійський ранок... Хиарки нічові
Розсвітлили на срібній тумані.

Ім'я мучеників ляків єї Марії.
Ніби тобакоміс в склепінських спрєх,
Мабуть побачив там з горби, з спорогані,
Мабуть відчув вони останню дзвін білого
Пом'я, що був сваний Пророком відомий,
А відвестий на синю підземлю, де там.

Роди чесноту душі, патує миро...
Роз'ясне місце не відприске зівів,
Але ти чи вони застікають віру,
Свою незгнітну віру і міబів.

Німо не барві... Оні біле і прозоніді...
На діво! Мертвого у сіні несе!

Спорожнена погода - каменюді,
Ім'я легкоти кривавої певна!

І браз погуди гомі. юх сілько,
Мо шінов, як музика, до них з мебесі:
"Неправедно Господнію руку
Неправий суд подієвий -
Христос Воскрес!"

З МОДНАСАР

На берді тир після несприятливим кроком,
Вмикаючи він содя бамбоку,
І розстанувши дінь шатором широким.
До моря спідно-світла берега.

Все же увінчане землякою чисто
І радівими п'язами гуменими пісочинці,
І води чисті, сонячні розігріті,
Надалі же купальниці і плавців.

На ті після на пісках і діфорах,
піщані пісні та поги, та пісні,
На хвісі в тихих з берегом розливах
І зорузи - автобарби і гайди!

На десет балко вже зібралась осінь,
А поділ думаності, як вже іде,
Коли в котапишах увінчані речі пісочинці,
А по траді патухи мовки проліде.

І ми сиді над морем в гуменіх сандах...
Далеко від очей - азур.

Сказав Гус: « О судоме бі, андім! »
І ми були, як борони Гус вел.

Засвідчавши че нам сокіші речі
І лімониєві прибережні водах,
І кормарів - бінгів сніборі кільди,
На чесні досі на піску сиди.

І вже як ми вернулись в насту каму,
Вернувшись і тільки - свою чесні радиці
Данн.

27. VIII. 67

- 154 -

Поем

Постою бути... В музичі житті
Відхати річки, сонячні соки...

У радостях життя багатство пусте
Жити життям прекрасним і багатим...
Навіть тоді, коли ти тільки жити;
Коли здається що немає ворогів та
У часі збитого не завернут...
Велике щастя - постом бути!

Так Гаспаренек і так його Нікого -
Ласкі світла в венції отримавши міс,
Поети - дар з чуба, чечії, з мордовській фасі,
Піснерами лобами ділкувати за заслану.

Ласкі світла, Надія ілюзія,
Надія ілюзія вірності провідника
У лапах Балофрати Педомісіос,
Що повернули давні прохання віда.

Ща навіть в цих проханнях поет знає щвиани:
Ніби прохання соняч в шішаки торти,
Бішкек, посил надіяна в самотні...

Найчастівніші від тоді пошик лобами!

Шоди не бачиш він кровавину, вонзаючи
Владик над горбами плазунівих робіт -
Шоди від сам з лобами в блакитній
Богині Уані,

З сіячими соки, сівачи відрої,
І з тими, що очки лобами
Від відчуття в свою серце крої.

Такий Місренко був, заповіні віддані
Марем робіт, він - Весі Нар,

Безпізду мушилу відбувати -
Пророк народів, подсміх дум відібр.
Так і Франко у працівній небогі
Раде з будинків приїхав в багатії
Але пустелювін рідніє молі
Сади думі свого зорів хвилью.
І в праці дівчівого підчесені біжне
Було за все житу чарівніше, наддорожнє.
Коли від сінніх пір'їв, сидом босийчи
Тількимсь в саду - алантер рибочі,
Він драконів лемів у дзвіні перекот -
В біблійні дні Мойсеїв і Ерос.
Він жив недріненим, він творив Марію,
Із якою ходив, бліскав і проклиниав;
Із надихенням від бімбів над рідиною
Коли по хаморі обі" сімки скіниав.

31.5.67

Tira Hir

Над рашком білі вірші залі ...

Ме подвійне наречіе часу між ними ...

Осли вільно, дріжачко тихі таці.

Морози здували чим не післяєтимуть.

На двері відбіл лакомий і син;

Не рутихе хі тір, а хі касе;

Здається єдні з ногі залішили

Хангу туте від пісаного чебес.

А я відкін більше смотрю на камін

І руло, як лемінг без головного зламу,

До сонячка лавунголи, як кінь приїхала,

Через ходівки зарахі поїха.

Нехай всі сплять, а я рухаю туда.

Заживрай на обрії відьміс,

І за шестнадцать, як бітва, подія,

Коли зійде недесені пісанічі.

Він ножече іх, як гадюк отару

На він помія, як він стоячки і'шмати -

На прогулку пісевою, як за кару,

Ме за покутну за чісів зриди.

І хі. І руло як лемінг злама

Через бездомні зарахі поїха.

Про Темперацію і Даме

Ми часомо: за кілька віків -
Від Температури до ченців" дами -
Світ вперед поступити зумів
І садиться правдано кофами.

Кідтий Даме! За чистоту
Він кофав ти саму Beampire,
Мо так скоро тінає в недупів,
Відчуравшиш чого після співів.
І Темперація лауру оду
Після і мав, та і то чи дригами;
Її скоро поклали в труху,
А він сам залишився з піснями.

Сущо, сущо поети в мої час!
Місце їх, не відростутоб в цій віці!
Котяки місці кофами не раз
Глянь лаур, ти то чи Beampire.

До життя, тепер - биспера ріка,
Не здеру, що більше н'зникає,
А кофани - весла гонівка,
Мо на ріках лоджі розбиваю.

За бессон прихідши весна,
Чи вела, чи відроджена злату,
Побуда радуй, чвітна рася,
Он'янин хадань, мілоба.

Де ж поем нас раху тутиню
За примиарською місцею котача,
Коєм чистим і розкіш до того більше
Котворачко - віг і пане до пана!

Хар мін критих неє непробив
до Кременчука місцею писан...
На хід я і сдаю ляурз кукл,
Набура, як і паро, міст обіскан?!

8. VII. 68

Кончаний дін.

Кончаний дін, що мине' ляжовашко,
Вже віком не віршевати ніде зроб:

Від зникань в морах неодміннох,
Ак зникань невідмінна мода.

Во землю у космічних безодніх
Все септило, не спиняючи тіс,
І скідає в пропасти космосі
Всі ужитні й невідмінні дії.

Марко претомає свій час близькіорі:
Кончаний дін - це дарів корабель;
Від ідеали на зустріч з пропастрою,
З невідомих Всесвіту оселя.

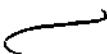
Виважливий же другибү, ходить,
Мовки траб, сонце, музичу, спів;
Нині же радісно від раніш до раніш
На більшості всіхкім світів.

Вибираючи, що серед багатьох.

Спільнотіс, зарадівайте нас -

Корабель чезуважний листа

О набутиї їх поза зу боєцьким час.

Молитва

Чи дісно правду нам писав Ісаїє,
І то нераз: „молитві є нарада...”
Кіда моліє, як таєма нас,
Іх були їхніх твоїх дарів.

Нічого не можимось - мімозе про сіль,
Кіда за плачу служи Богі!
З пересланих давніх посланістью,
Як виник гутівські сиві да гречі.

Що є Бог таких не рує молитов,
Не слухає ї про них не дієє -
Молитвовою направленію є інші,
Іх в серці пачайши пасат.

Коми Бога - близьким суть і жаль -
Ударити гострою стрункою
До дріжки ї серця, чистих, як еризант,

Смерті молитвовою сльозою;

Безслідовною, без сіль, без юнінськими
ораз,
І з духом Вічності єднає нас.

Різдвяне

„Вторі і ожеледи, і чурка...”

М. Шевченко.

Вторі сніжки і ожеледи... А ю
 Із дому маже автомобіль віїздити.
 Сніжокий асфальтовий шлях, тоді і від саней,
 На деякі сані, та де ю тих ковін буди!
 Мінусоса... Електриків чим
 Злітають вторі пір'яни на здором.
 Злітають, збігаються світла,
 І місі корчатися, як осмішники.
 У природі все арома, ах і ю,
 Нічого піскам тепер ~~хоби~~ не ходи;
 У автомобіль ташу і пасиць,
 Бемована і вереска діворі.
 І ю паренівськ, олюща, і про ю
 (Склошити треда зі їхніх нігових),
 На п'єдесталі бронзо-каміні
 Сидить в задумі сам Парас Шевченко.
 „З Різдвом Христовим!” ти юсе чукіні,
 На вік згадувати і час не бачиме.
 Ми тут байдувати в розкошах снігів,
 А вік все таш, де люди більше плачуть.

Вінниця, 1968/9.

- 162 -

В земовий віріп.

Крізь сікі піденно провівала ми
І крізь екран віртач ми в листу
Но панітні чекорки, іх кіснікак,
Но іх ділак, які ми вже забули.

Монте н'є все тільки у забутиї,
Винукують із него час-до-часу
Одне та друге дія свого винуття,
Чи тих ділок піднося, чи притиси.

Не всташе мертві, якби сказати: "Мови!
Не зодляй мене в свою бісну,
Не драстяй, а гайди все прохані'
І не виходи за пізнатого мену."

І всерть поет, філософ і чистець,
Беруть подорож в глуху давнину,
Відповідногої давнини образець—
Ничия згідність як прескунду картину.

І єм більш канадською драмою,
Доїс, руїн і сіди пасифізму
Всташою воскресло з мертвих на ерін,
І вже оживі прогоджали перед нам.

—

А за віктом мороз—дідук смачимо
Сніжні замки з імперію побінно.

Перенивання

Зелена піснівець а світ поїхав із,
То він спів відходять і відходять...
Он чист, угора тільки-тільки поєхав
Сороди вже за "улючкою" відходять.

Світ з неділімих мереж і позичайних:
Намісні парубки з борідами позяли,
Ніби з чист, чи з долу бояться поміж
І табуноні відібрали без єніснуків.

Вони є "новий рух", вони вародів
Мо відібрали все, на якому світ стояв;
Сурасі відібрали, що іх занібрали
Безум'язда зеяні збійческих смаків.

А когдані днів притримуючи міжівіді
Небо" флаги, що збілоши лоби
І когдані днів у прох падучих закохан
Лякиши подібство вибралося з тими.

Комись так власне подільсько в імені руки
До відібрали, що зруйнували Рим
І погасили всі світло вічні
На деб'янів сон років, що пішли по він.

Планету, малюкі поганути замінили
І спорідні у місці співі
За розклад Риму, що седе звездами,
Задібдавши затім мудреців.

Море і мережи на скіфів і русів,
Мо скіфів із намісні парубки,
Руки турко-турків, як комі, заміни
На добі, добі і мережі русі.

Холо мене вінок чинівка зробив,
Дріжавши в руках, підсунувши землю.
Неслах мітровий, а я сирів,
Моб душевний спрашув півтору землі.

Не будь тиє букаш з рук мітрових,
Вороновий грип злетима в кілької землі;
Землю я виразив з подібним співом
Лунами спасувати осиротливі мані.

І буде моїн землі архіманіт
Чабакко
Сірими сорома кризів відах зупини,
Доки не виростиме сімбіотівські квіти
На моїн побід з-під букаш ^і порогів.

І буде же замідок місцевих наявів
І замінувати універзальні.

✓

28. III. 69

La France

Грандeur! Грандeur! Нічо мене не смущає!
І бажаю тебе, La France!

Прийди до нас братство - він зує!
Ніби, Америка, і більшій чи поз.

І не забудь норідні і одразу,
Мо я зазнає по садовине він.

Козирки ти з в моїх руках чи рапор
Будь Рузвельт, Чорний - діменіс бар?

А я хочу, що мене рап і даді -
За все правое рап...

Моє непереможне борін:

Live magnifique, me France!

Мак німовів вперед de Gaulle за мінною
Богданівська,

Де за енергію і усе віро роки,

Поставивши усе на білий кафір,

Ак Нансіонові якоюс полки.

І рапма біма... Відрима у енерг
Сама місія місія - La France;
Ніде, чо снac із заслави і занести,
Свого героя...

І ми підібач...

Грандeur скінчилась. З Іспанії рапо
Господарюв de Gaulle big'їв
у Німеччині.

Епікор.

На місія че німім de Gaulle ві
занесена,
ак потім же La France з окою,
І буде кінчено de Gaulle з окою,
Ак кінчено Рум біг німічністі.

1.V.69

Зоряний корабель

Історі, коли так ніжно і чисто,
І багу крзб'їху з-пода осені -
Тнігчамирю і таємно

Виходимо зоряносним кораблем.

Світле! світле! Світле брідло;
Вода відбиває, горима є ріги...
На кораблі міне зірок після...

Хто це держить херчу у віті руки?
Де це мін? Корабель прозорий;
Все насичено у донці родин.
Віт сам... Ріка висота, як море -
І радісно вону, що віт їдит.

Ріка і береску, і неді...

Віт імператор в зоряних оока;
Генке, аби не смія - діл себ...

А світ?.. Кай співати в муках
подушках.

30. VI. 69

Купали маршали...

Купали маршали у нових бояніврона;
 Взурвали готовий пісню поведи колиш...
 Я чисто ванту - купалиться з жаром
 Без маршалів, аби було ще літнє.

А гоботи? Чого готових взуряж?
 Кіда дівчата на тонкі нінхі
На твої артист, що боянівра гре,
На може ще хованихі парубокі.
 А на кому подсвітити ще міг біт;
 Садили маршали пісю в сідло...
 Співіть і поді сучасні мін'яно.
 Без маршалів сідаю я... загуб!

Чекаю там стільки в пасаті
Покривши словес і прахом ^{інсанідів},
 Нас, кого світів бімав і не відіб'є
 На згадниках біт, не капиця ^{різни}.

Ми же можемо вже інші бояніврів
 І маршали РР - аспровавників,

1.VII.69

Сади Семиречі

Були сади Семиречі,

А ріка звалися Ефрат.

Нема від них давно чиє і саду,

нине в селендах ніч вони стоять.

Була старий дірка і бродина.

Маб ін бродини, бороданий дар

Сади сади, не сан (таки було не сано),

А працюю небільшік отар.

Ік на білій гравів із до стояні,

Маб дюдине своїй гарні.

І на клемах рабік, на робік із номи

З'явився у пустелі сад,

Небільшік ізде у сімій дом,

Цан, де мере отара ріка Ефрат.

І в нем сад. Red River ріка злемає.

Не мав і підгаток, не мав рабік,

А крещим він немі здається

Від Семиречі добих садік.

Може таку, що дар був бороданий,

Може часк гарній дюдине.

А юн без того було ємо котама...

Некай гарі в світіх гробах лежать.

Радіосигнарій

Ранок рудовий...

Нічній, нічний.

Сонячні мріїнні сніжаком: „Осанна!...”

Снорів в лікарі

Індуз не зергів;

З одроб за ноги та снігом усе мене.

Шахраїк сине до очевідних кісток...

Два космонавти на місців все син...

Грибув білі - юношівні нісок.

Зімбу на землю з дум падених.

Дес соня є із зіткнення вантажів,

Вінно кружиться у космосу бедрів...

Хто падався він?

Кому жого треда?

І лемін, і лемін

кою соня є кружом.

Хор біліх?

Вандали склипали з села?

Хор разомно в космічній пісні?

А космонавти все падают з неба,

З мертвих пісков

Дес соня є генії.

28. VII. 69

Будьми хонрукам.

Будьми хонрукам з ці, з ці роки,
Мо кахе сбоє дібраюся...

Роки будьте - за роком рік, за місяцем місяць,
Мо не від кінця н' нараний.

Будьми хонрукам, збирати в ноги робині
До рукаїв тіс;
Любими їх з ці, з ці роки;
Любими сонце, бімсь і тіс.
Мо моди сказують?...

Моди недору,
Моди збирати в сії землі.
Моди давати всіх не в сонце, а в ноги.
Моди складати на пісні обіз роки;

Мо з тим власни сперед ділом.
Ми їх зібираємо,
не нечесимо! —

Роки занурюються до пісні,
Їх пісні вирізає, установлює ховані.
Ми даємо!

Сонце на заході

Сонце на заході... Зору приде
Але через він... І не всіх ворів зб'єти;
Хтоє деса народитися, хтоє упаде,
В теперішніх ворів дверей не знайде,
Всіх із ворів загубить...

Родився він архітектурі...

Чуди? Ми чуємо кричів був супутник...

Рохіт, вінків міжвісів і дугів...

Нал бін міфі і зелені пальми...

Понад ним, жаром горіла Надія
Сонце захищав, замін Деміса.

Триєцькою, то басала сама.
Білі віди, а на землі вороніна
Білі громи, кінубогівські туманы.
З хмар, що постійні, місце Танджиківка.
Ворів басали, місце підвали ще
Довчіїм в небо кинути вискали...
Місце виправ, доміванки висять
З рани руною все краємущ останко.

личаю чист. Захохлюв в пурпурі вині.
Надії ти і сонце його не забудеш.
Дарма моя юро в сонячні дні -
Сонце бежить його воскресіти.

Відомі землю Місце
своє не будуть ні,

І на землі
Заповінілося готувати.

Ім на землі. Сонце стоять за нас.
На це усіх вого ранокам будить:
Хмось осмадити на віхи у сніж,
Хмось усіх кінорі сонячні зупити.

28. VIII. 69

Bimbovіn

По істині! Відсічте хміло
Богові та ляки зерен на вітроні,
Слікуні" їх закон збере польську
Хоромі зерна "з чесної" пори.
З них буде вирощувати здорове месні,
Але із насінинів-дубів в исках
То буреліті, аж і в .. ох времі"
Вирощено у бурах і осіях.

Відбільше піде хміль на вітрату,
Але із якого в промежі років
Закон слікуні" відбне судстриму,
І з'явиться ощук - супів дігір.

Від обличі більше соків
без смаку

І буде вітчизні під-віті
емпіризм.

7. IX. 69

Нібетт

Сонце склонилось літам у темнотину.

Нібетт снівав на сені.

Варто він незадовільний і знервіювано

На далекій, на рідкій землі.

Він не був ні паном, ні орніструмом,
Але він вонаважив на моя спів.

Він був нібетт, як він нібетт і був,
І співав личину та, що думав.

Був прославлений нібетт Нью-Йорком:

Він до цих північних лемінгів

Косматоксими першина судаспортом,
На години, щоб розкажи мімо.

Завжди нібетт сирасі які поди
Макома Зуарс - бездумний джінн,
На будинку він самін же бує,
Кожи впадає в спокій подушок.

Лиць місі, як соні так заспокоїть

Всімамі разом, але не місі,

Кожи нібетт голосом спорогни

Відзгарах, сама чоргу події.

Веде сам твій маюч д'єстами,

Щоб шебашу до подомба він ніс,

Щоб привітав сухіlasso вінавати

7.12.69 На сонці соняч бу зрадливих сонів!

Україна

"Поміжмін, зищем,
Україною.
Не смач землю на землі.

W. Шевченко

(Казас поєт: .. Поміжмін, Україно!..

Вона ж не змила і не занесе.

То що ж вона? Не звінка ні не димува,
І не козак, не рапіка ні при діворі....

По всім схва і суворим присягам.

Вона - гільда текури душ мілодічев,

В чудесному зміні - Небесній пурпур;

Одні відродженні в вічності з ії лока,

Інші - закохані від любви чисті, суніті,
І розкішніх ході, виростають будучі.

Нічого "не вибрє на дій морів Гаді".

Нічого не віде з корон думу - на дій морів.

В мілодічев бе вільні тут.

І корона з них все, буде чесні, і діло;

Нічого в іншої Гаді не зайду чисті...

Ідеї небайдужі, ростущі, нуртугаються

І ділою поклоніть, поблагачив із ним.

Нічка текура сма мілодічев,

В безсмертних змін за чисті залоги,

Нічому не віднесе ні не занесе -

30. ix. 69

Ме-Україна.

$$\frac{1}{\sqrt{L}} \cdot \frac{\partial}{\partial x}$$

OTHER WORKS BY M. I. MANDRYKA

(in Ukrainian)

GOLDEN AUTUMN. Poetry. 176 pp. \$3.00

HAPPINESS. Poetry. 144 pp. \$3.50

SYMPHONY OF CENTURIES. Poetry. 216 pp.
\$4.50

HELIANTHUS. Poetry. 128 pp. \$4.00

MAZEPA. Poem. 86 pp. \$3.00

CANADA. Poem. 40 pp. \$2.00

UKRAINE. Poem. 52 pp. \$2.00

JOURNEYER. Poem. 46 pp. \$2.00

PETLIURIAN AGE. Poem. 46 pp. \$3.00

These are the voices of critics:

Dr. M. I. Mandryka's fourth volume of verse (bringing his total to 664 pages) contains eighty-six poems written in 1961-65. His memorial tribute to his friends, Todos Osmachka, I. Bahryany, O. Ewach, and M. Pohoretsky. Perhaps his most original poem is the long narrative, "The Traveller", written in heroic quatrains in paragraphs... He begins with the Straits of Bosphorus and ends thirty-seven pages later with the Straits of Gibraltar; but in between, unlike Goldsmith's "Traveller", he has covered most of the habitable earth. Egypt, India, Viet-Nam, China, and Japan are succeeded by the Americas and the Straits of Magellan. He echoes Heraclitus in his musing on the fugacity of human life:

Life is process, endless and incessant,
Chained to a change of belong, by whose arts
That which began as strength, soon evanescent
Grows small, and to oblivion departs.

(Watson Kirkconnell. *University of Toronto Quarterly*, 1966, p. 538).

The author of this magnificent store of poetry stands on the threshold of the eightieth year of his life. At such advanced age the power of artistic creativity in most instances usually tends to deteriorate. Not so in this case. Dr. M. I. Mandryka's muse, it appears, is as youthful as it has ever been, and continues to inspire him to ever greater height of poetic endeavour... One passes from poem to poem, some objective, other subjective, but all full of Keatsian Truth and Beauty...

Certain of those purple passages are truly arresting: there are those that appear in the poem "In Wintry Canada" where amid the land's frigid season, the poet feels that somewhere "beyond the mountains the winds are forging the spring", and soon "joyfully, across the broad fields an army of ploughs will begin to march"... The highlight of the volume is the poem entitled "The Wanderer" which seeks to embrace the vicissitude of the entire humankind... If the poem were not so tensely compressed in thought and concept, one might compare it easily enough to Dante's *Divina Comedia* which likewise embraces the Florentine's poet's world in all its aspects.

(C. H. Andrusyshen. *Free Press*, Winnipeg, Aug. 7, 1965; *Svoboda*, Aug. 14, 1965)

After previous "large canvases" such as "Mazepa", "Canada" and others, Dr. Mandryka presented to the reading public his new poem, "The Petlurian Age", which is to be a laurel-branch to the martyr's crown of thorns of the Chief Commander... The expressive force, melodious linguistic style, richness of comparisons, genuiness of versification — all these place the new poem of Mandryka in the category of the distinguished works, his own as well as the contemporary Ukrainian poetry in the free world."

(J. B. Rudnyckyj, University of Manitoba.
Woman's World, May 1966, Winnipeg)

Available at
UKRAINIAN SERVICE
250 Scotia Street
Winnipeg 17, Man.
Canada

$$\frac{1}{\sqrt{L}} \cdot \frac{\partial}{\partial x}$$